

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1998-1999

30 april 1999

VOORSTEL VAN DECREET

– van de heer André Denys –

**houdende de voorwaarden voor deelneming aan
wielervedstrijden en wielervedproeven**

VERSLAG

**namens de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin
uitgebracht door mevrouw Kathy Lindekens**

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : mevrouw Trees Merckx-Van Goey.

Vaste leden :

mevrouw Sonja Becq, de heer Jan Béghin, mevrouw Trees Merckx-Van Goey, de heren Marc Olivier, Bart Vandendriessche ;

mevrouw Yolande Avontroodt, mevrouw Patricia Ceysens, de heer Etienne De Groot ;

de heer Peter De Ridder, mevrouw Kathy Lindekens, de heer Guy Swennen ;

de heren Wilfried Aers, Felix Strackx ;

de heer Etienne Van Vaerenbergh ;

mevrouw Ria Van Den Heuvel.

Plaatsvervangers :

de heren Leo Cannaerts, Johan De Roo, mevrouw Veerle Heeren, mevrouw Kathleen Helsen, mevrouw Riet Van Cleuvenbergen ;

de heer Jacques Devolder, mevrouw Marleen Vanderpoorten, mevrouw Sonja Van Lindt ;

de heren Fred Dielens, Johnny Goos, Jacky Maes ;

de heren Frank Creyelman, Karim Van Overmeire ;

de heer Herman Lauwers ;

de heer Jos Stassen.

Zie :

1265 (1998-1999)

– Nr. 1 : Voorstel van decreet

– Nr. 2 : Amendementen

INHOUD

	Blz.
I. Inleidende uiteenzetting door de heer André Denys, indiener	4
II. Algemene bespreking	4
<i>Vergadering van 21 april 1999</i>	4
<i>Vergadering van 29 april 1999</i>	6
III. Artikelsgewijze bespreking en stemming	8
IV. Eindstemming	9
Bijlage : Hoorzitting	11

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin behandelde het voorstel van decreet houdende de voorwaarden voor deelneming aan wielervedstrijden en wielervedproeven op 21 en 29 april 1999.

Bij de besprekingen werden hoorzittingen georganiseerd op 21 en 29 april 1999. Het verslag ervan gaat als bijlage bij dit verslag.

I. Inleidende uiteenzetting door de heer André Denys, indier

De heer André Denys concludeert uit de hoorzittingen dat door de inbreng van de diverse experts het debat tot op een veel hoger niveau werd getild dan aanvankelijk gepland. De discussie beperkte zich niet alleen tot het verlagen van de leeftijd voor de wielersport. De discussie werd opengetrokken tot de leeftijdsgrenzen voor de deelname van kinderen aan sportcompetities in het algemeen. De doelstelling van dit voorstel van decreet was dus niet het inwilligen van de wensen van één bepaalde sporttak of -federatie maar wel de discussie te openen over de leeftijd waarop kinderen aan sport kunnen doen en over de gevolgen daarvan.

Uit de diverse uiteenzettingen van de sprekers is gebleken dat dit voorstel van decreet niet eenzijdig de sportinvalshoek benadert. Integendeel, er is duidelijk gebleken dat ook de rechten van het kind heel uitdrukkelijk in dit voorstel gegarandeerd worden. Verschillende sprekers toetsten dit voorstel aan de diverse internationale kinderrechtenhandvesten en verklaarden dat de onderliggende principes van dit voorstel conform de rechten van het kind zijn. Sommige sprekers verklaarden dat dit voorstel van decreet als voorbeeldfunctie voor de andere sporten kan worden bestempeld.

De belangrijkste conclusie uit de hoorzittingen is volgens de heer André Denys dat de thans ontoreikende kwaliteit in de begeleiding van sportende kinderen niet zozeer met leeftijd, als wel met het gebrek aan sportpedagogische, sporttechnische en sportmedische omkadering te maken heeft. Door de Vlaamse regering de opdracht te geven met programma's te werken, wordt dit gebrek geleidelijk weggewerkt. In het voorstel wordt met vier categorieën gewerkt waarvoor in een opleiding wordt voorzien : een eerste categorie tussen acht en elf jaar, de leerling-wielrenners ; een categorie van twaalf- tot veertienjarigen, de aspirant-wielrenners ; een categorie van vijftien- en zestienjari-

gen, de nieuwelingen ; een categorie van zeventien en achttienjarigen, de junioren. Voor de eerste twee categorieën wordt voorzien in een permanente begeleiding. Voor de laatste categorieën wordt de verplichting ingevoerd om minstens een initiatieopleiding te volgen.

Naast een sportpedagogische, -technische, -medische en -psychologische begeleiding wordt ook aandacht besteed aan de verkeersveiligheid. De ouders worden betrokken bij de uitvoering van de opleidingsprogramma's. Opleidingsprogramma's mogen geen papieren programma's zijn. Het BLOSO is volgens de spreker het best geschikt om deze te controleren en te evalueren. De begeleiding is immers essentieel als men de leeftijd wil verlagen voor de deelname aan wielervedproeven en wielervedstrijden.

De heer André Denys heeft geopteerd om te werken met een kaderdecreet. Hij is daar steeds voorstander van geweest, niet in de zin van blanco volmachten maar voor het vastleggen van de grote principes. Het voorstel bepaalt dat de verlaging van de leeftijd om deel te nemen aan competities pas kan worden ingevoerd als er begeleidingsprogramma's zijn waarvan de grote principes zijn omschreven in het voorstel. De uitvoering zal essentieel zijn voor de wijze waarop uiteindelijk gestalte wordt gegeven aan het decretaal bepaalde. De uitvoering kan op twee manieren gebeuren. Men kan ze streng reguleren, via uitvoeringsbesluiten, maar ook via een soort convenant. Spreker wil zich hierover nog niet definitief uitspreken. De heer André Denys heeft uit de hoorzittingen wel geleerd dat iedere club moet worden verplicht te werken met een trainer, al dan niet in een samenwerkingsverband. Het voorstel van decreet voorziet daarin nog niet. Hij overweegt om dit eventueel via amendement in het voorstel in te schrijven.

II. Algemene bespreking

Vergadering van 21 april 1999

Mevrouw Sonja Becq vraagt zich af, na kennisname van de verschillende adviezen, of het opportuun is dit voorstel van decreet nog ten gronde te bespreken voor het einde van deze zittingsperiode. In zijn voorlopig advies schrijft de Vlaamse Sportraad dat wordt vastgesteld dat de visie op een verlaging van de leeftijd voor deelneming aan wedstrijden door jonge wielrenners niet eenduidig is. De visies van de KBWB en van de Vlaamse Wielerschool zijn opvallend verschillend. De kinder-

rechtencommissaris stelt letterlijk : "In die zin lijkt een verlaging van de leeftijdsgrens ons enigszins overbodig." Ook vanuit medisch perspectief bleek in de hoorzitting dat wielrennen een risicosport is. Zij stelt dan ook voor het voorstel pas in de volgende zittingsperiode verder te bespreken.

Mevrouw Kathy Lindekens sluit zich aan bij het standpunt van mevrouw Sonja Becq. In het advies van de Sportraad staat ook dat de visies van de KBWB en van de Vlaamse Wielerschool verder bevraagd dienen te worden. Een aantal fracties had gevraagd dat op de hoorzitting iemand van de Vlaamse Wielerschool aanwezig zou zijn. Dat is om organisatorische redenen niet doorgegaan. Het lijkt haar wel nuttig de Wielerschool te horen daar zij immers het gros van de opleidingen voor twaalf- tot vijftienjarigen organiseert. Bovendien heeft de commissie alleen maar kennis kunnen nemen van het voorlopig advies van de Vlaamse Sportraad. Zij pleit ervoor het definitieve advies af te wachten. Door de hoorzittingen is er veel bijkomende informatie beschikbaar. Zij wil deze grondig bestuderen om het eindresultaat te verbeteren. Mevrouw Kathy Lindekens is ook bezorgd over de uitvoering van het kaderdecreet. Een aantal bijkomende bezorgdheden moet daarin zeker worden ingeschreven. Dit decreet kan echter pas op zijn vroegst in de laatste plenaire vergadering van deze zittingsperiode worden goedgekeurd. De regering kan dan geen uitvoeringsbesluiten meer maken binnen deze zittingsperiode. Mevrouw Kathy Lindekens wil inzicht hebben in het standpunt van de minister die de uitvoeringsbesluiten zal nemen. Deze garantie heeft zij nu niet. Zij pleit er dan ook voor om het onderwerp nog niet af te ronden. De heer André Denys repliceert daarop dat hij de uitvoering van het decreet juist niet wil laten afhangen van de persoon die dan bevoegd minister zal zijn. Het Vlaams Parlement moet beslissen over de principes inzake leeftijd en sportbegeleiding.

De heer Jos Stassen stelt dat er een aantal argumenten pro en een aantal contra dit voorstel van decreet zijn. Hij heeft in deze stand van behandeling geen inzicht in welke argumenten doorslaggevend zullen zijn. Hij vindt echter wel dat het voorstel een zeer belangrijk onderwerp regelt dat niet op de lange baan mag worden geschoven. Hij leerde uit de uiteenzetting van professor De Meirleir dat de wielersport vanuit fysiologisch oogpunt ontegensprekelijk de zwaarste sport is. Professor De Meirleir stelde in zijn praktijk vast dat er medische effecten kunnen worden vastgesteld. Hij kan deze echter nog niet verklaren. Hij had het onder meer over de vroege dood van jonge wielrenners, nog voor ze dertig jaar zijn. De invloed van dopingpro-

blematiek is niet bekend. De KBWB vraagt een aantal zaken, zonder dat te funderen. De professor was van oordeel dat de KBWB eerst moet bewijzen dat het om meer dan maar louter plannen gaat, en de begeleiding al te starten. Dit kan bijvoorbeeld door het nu reeds op de twaalf- tot vijftienjarigen toe te passen. Dat verbeterd systeem kan dan volgens de heer Jos Stassen in het decreet over het jeugdsportbeleid worden opgenomen. Het Vlaams Parlement kan dan tijdens de volgende zittingsperiode dit eventueel aangepast voorstel van decreet als uitgangspunt nemen om het systeem voor de min-twaalfjarigen te regelen. Dat is volgens hem een goede tussenoplossing.

Op de vraag van de heer Felix Strackx wat de bezwaren zijn tegen het verlagen van de leeftijd voor het deelnemen van kinderen aan wielersportcompetities antwoordt mevrouw Trees Merckx-Van Goey dat uit de hoorzittingen is gebleken dat de wielersport een risicosport is. Professor De Meirleir stelde dat de wielersport bijzonder was, niet enkel omdat het de zwaarste sport is, maar ook omdat er geen wetenschappelijk onderzoek bestaat over de impact, het effect en de risico's van deze sport op lange termijn. Voor andere sporten zou dat wel bestaan. Juist omwille van de grotere beslotenheid in de wielersport weet men weinig over de factoren die verhoogde risico's veroorzaken. Meer dan incidenteel wordt men er ook geconfronteerd met dopinggebruik van vijftien- en zestienjarigen. De wijze waarop de controle op de uitvoering van het voorstel van decreet zal gebeuren, is essentieel. De voorwaarden zijn wel aangegeven in het voorstel. Men kan zich echter afvragen of men daar wel kan aan voldoen. De heer Jan Bourgois stelde tijdens de hoorzitting voor de controle over de uitvoering van het decreet toe te vertrouwen aan de Raad voor Medisch Verantwoorde Sportbeoefening. Deze raad bestaat echter niet meer. Volgens mevrouw Trees Merckx-Van Goey is het noodzakelijk dat het voorstel in zijn totaliteit wordt verwezenlijkt. Het is bovendien nog niet voldoende aangetoond dat de verlaging van de leeftijd bij decreet moet gebeuren. Volgens haar kan dit in de huidige stand van de regelgeving ook bij besluit van de Vlaamse regering gebeuren. Een dergelijk besluit werd reeds in het verleden aangekondigd. De KBWB zou ook aan geloofwaardigheid winnen indien de begeleiding nu al voor jongeren tussen twaalf en vijftien jaar zou worden georganiseerd. Zelfs zonder het verlagen van de leeftijd kunnen nu al heel wat garanties worden waargemaakt. Al deze overwegingen maken het voor haar onmogelijk om nu reeds een definitief standpunt in te nemen over het voorliggende voorstel van decreet.

Minister Wivina Demeester-De Meyer stelt dat het voorstel van de heer André Denys waardevol is omdat het voorwaarden oplegt. De voorwaarden moeten echter worden bepaald door de Vlaamse overheid. Het standpunt van de Vlaamse Wielerschool is dat ze geen vragende partij is voor een leeftijdsverlaging. Het lijkt de minister dan ook moeilijk voor de commissie om hierover op dit ogenblik te beslissen. De doelstellingen van het voorstel van decreet kunnen bovendien bij besluit worden geregeld. Het zullen echter vooral de voorwaarden zijn die bepalen wat mogelijk is. Hierover bestaat echter geen unanimititeit. Het advies van de kinderrechtencommissaris vermeldt de krachtlijnen voor een strategisch plan voor de sport en stelt dat kinderen kind moeten kunnen zijn. Klassements- en competitiesport voor kinderen jonger dan twaalf jaar kan in diverse opzichten te vermijden gevaren inhouden op het sportmedische, sportpedagogische en sporttechnische vlak. De overheid, de federaties en de clubs moeten hiermee rekening houden bij het bepalen van de aansluitingsregelingen en -leeftijden en van de wijze waarop de sport aangeboden wordt. Het voorstel van decreet bevat een aantal goede voorstellen onder andere over de opleiding, de rol van de ouders en de stem van het kind. De adviezen zijn echter niet unaniem. Het is dus logisch dat sommige commissieleden aarzelen om het voorstel op dit ogenblik ten gronde te behandelen. Mede doordat het vooral de uitvoeringsbesluiten zijn die de voorwaarden van het decreet moeten uitvoeren, keurt men bij de aanneming van dit voorstel enkel de verlaging van de leeftijd van 12 naar 8 jaar goed. De invulling van de verantwoordelijkheden, de erkenningscriteria, de voorwaarden voor de opleidingsprogramma's, en dergelijke vormen het grote probleem. Dat werk moet nog gebeuren. Het voorstel van decreet bevat daarover geen enkele aanwijzing.

De heer André Denys verwijst naar de uitgebreide bespreking gehouden in de Commissie voor Cultuur en Sport over het algemene probleem van de kwaliteitsvolle begeleiding in de jeugdsport. In het voorstel van decreet zijn de conclusies opgenomen die toen door de meeste fracties werden geformuleerd. In de meeste adviezen, waarbij het fysiologische, psychologische, pedagogische en sociologische facet aan bod kwamen, komt tot uiting dat niet de leeftijdsgrens bepalend is. Het belangrijkste is de omkadering. Dit geldt echter voor alle sporten. Het is de eerste maal dat voorwaarden worden opgelegd om meer kwaliteit te garanderen. De vraag of dit bij besluit of bij decreet kan worden geregeld, is pertinent. Indien men dit bij besluit regelt zijn er minder garanties voor de kwaliteitsbegeleiding. Het was juist zijn bedoeling de garanties

decretaal vast te leggen. De decreetgever moet de waarborgen vastleggen om de rechten van het kind te verzekeren. Dit voorstel legt de principes vast om het kind een gewaarborgde kwaliteitsverhoging te bieden. De uitvoeringsbesluiten moeten worden genomen op basis van het verslag van de hoorzittingen. Hij verklaart bereid te zijn om twee vernieuwingen die voortvloeien uit de hoorzittingen bij amendement in de tekst op te nemen m.n. het principe dat de clubs moeten werken met gediplomeerde trainers en de integratie van de verschillende sporttakken. De heer André Denys stelt dat hij nooit beweerd heeft dat de omkadering van de KBWB goed genoeg is. Integendeel, hij was de eerste die daar tijdens de hoorzittingen concrete vragen over stelde. Hij wenst echter te benadrukken dat ook in andere sporten de begeleiding verre van optimaal is.

Vergadering van 29 april 1999

De heer André Denys meldt dat de hoorzittingen hem drie zaken geleerd hebben. Ten eerste wordt de wielersport gediscrimineerd doordat de minimumleeftijd hoger is dan in de andere sporten. Ten tweede is niet de minimumleeftijd, maar wel de kwaliteit van de opleiding belangrijk vanuit het oogpunt van de sport en de belangen van het kind. Ten slotte erkent de spreker dat de wielersport de mogelijkheden heeft om een goede opleiding uit te bouwen. Wel geeft de heer André Denys toe dat de KBWB daarvoor tot nog toe onvoldoende garanties kan bieden. In een volkssport zoals wielrennen is opleiding niet vanzelfsprekend en bovendien is de houding van een unitaire organisatie zoals de KBWB tegenover de Vlaamse overheid niet altijd even soepel.

De heer André Denys wijst er echter ook op dat de KBWB beter werkt dan men over het algemeen denkt. Bovendien werpen hun inspanningen al vruchten af. Deze opmerking geldt ook voor de Vlaamse Wielerschool die streeft naar een brede opleiding, die zich ook richt tot mensen die recreatief fietsen. Voor de spreker blijft de fundamentele vraag echter hoe de nodige garanties kunnen worden verkregen zonder al te strenge reglementen. De opvattingen over training en opleiding veranderen immers te snel om ze met decreten te regelen. Spreker wil zich bijgevolg beperken tot de grote principes vastgelegd in artikel 6. Dat artikel legt immers een initiatieopleiding en een permanente opleiding op en eist ook een programma waarin alle aspecten van de sport aan bod moeten

komen. Dit artikel betekent volgens de heer André Denys een revolutie in het jeugdsportbeleid.

Mevrouw Sonja Becq zegt dat haar fractie de sport gunstig gezind is en alle initiatieven steunt die de sport en de opleiding van sportmensen ten goede komen. Ze blijft zich echter afvragen of het nodig is de leeftijd te verlagen. De heer Denys heeft immers zelf erkend dat de commissie tijdens de hoorzitting geen zekerheid heeft gekregen dat de wielrennerij voldoende waarborgen kan bieden voor een verantwoorde begeleiding van de jonge wielrenners. Het amendement dat de heer Denys indiende en waardoor het voorstel van decreet pas in werking zal treden nadat een convenant werd afgesloten, verraaft dezelfde twijfel.

Mevrouw Kathy Lindekens is geen tegenstander van een lagere minimumleeftijd. Zij wijst er evenwel op dat er ook werd gewaarschuwd voor de negatieve elementen van het jeugd wielrennen, zoals het gebruik van doping en de aard van de wedstrijden. Ze heeft woorden van lof voor de inspanningen van de heer André Denys om de aandacht te vestigen op de jeugdsport. Zij wil zich met hem en de andere collega's mee engageren om in de volgende regeerperiode werk te maken van een kindgerichte werking in de jeugdsport, want daaraan is er zeker nood. De jeugdsportwerking moet in alle sporttakken geëvalueerd worden. In de wielersport moet dit voor de categorie van 12 tot 15 jarigen gebeuren. Zo kan het parlement met kennis van zaken de pedagogische, psychologische en sporttechnische voorwaarden van jeugdopleidingen bepalen. Op dat moment kan de minimumleeftijd voor alle sporten vastgelegd worden.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey, voorzitter, sluit zich aan bij het standpunt van mevrouw Sonja Becq. Ze zit evenwel met een dilemma. Enerzijds vraagt zowel de sportwereld als iedereen die begaan is met kindvriendelijke sportbeoefening naar een beleid inzake sport en jeugdsport. Anderzijds stelt ook een verantwoord gezondheidsbeleid voor kinderen bepaalde eisen. Op de hoorzittingen is gebleken dat men nog onvoldoende weet over de effecten op de gezondheid. Het voorstel van decreet slaat in het bijzonder op de minimumleeftijd in het wielrennen. De voorzitter erkent dat er bij sommigen verwachtingen werden gecreëerd. Toch heeft ze de indruk dat men de specialisatie in een bepaalde sporttak meer en meer uitstelt tot de kinderen ouder zijn dan 12 jaar.

De heer Denys wijst erop dat de minimum leeftijd van 12 jaar nu bepaald is in het decreet op de medisch verantwoorde sportbeoefening.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey, voorzitter, herinnert eraan dat de enige medicus die aanwezig was bij de hoorzittingen, erop gewezen heeft dat er bij de wielersport specifieke risico's bestaan en dat onderzoek naar de effecten van intense beoefening van de wielersport nog niet is gebeurd. Daarom is ze van mening dat er ernstig moet nagedacht worden over de verlaging van de leeftijd. Dezelfde deskundige merkte tijdens de hoorzittingen op dat men nog niet echt werk maakt van de intensieve begeleiding van de wielrenners boven de 12 jaar, zodat men zich ook nog geen oordeel kan vormen over de kwaliteit van die begeleiding. Spreker denkt dat de hoorzittingen en werkzaamheden in de commissie naar aanleiding van dit voorstel van decreet voldoende informatie hebben opgeleverd om er bij de regering op aan te dringen om nu al een en ander te regelen, maar denkt dat het te vroeg is om de minimumleeftijd via een decreet te verlagen. Als de commissie nog over meer tijd zou beschikken, zou men wellicht tot een goed resultaat kunnen komen, met het voorstel van de heer André Denys als uitgangspunt. Nu ontbreekt daartoe de tijd, want er is volgens haar meer nodig dan de aangekondigde amendementen van de heer André Denys om alle problemen op te lossen, die de tekst van het voorstel stelt. Zo vindt de voorzitter geen, of onvoldoende sluitende definities van zeer belangrijke begrippen als de leeftijd, de wielrenner, de opleiding, enzovoort. Zo wordt ook geen definitie gegeven van wat onder opleiding verstaan wordt en dat begrip wordt ook in het decreet op de medisch verantwoorde sportbeoefening niet omschreven. Zij denkt dat er onvoldoende tijd is om over dit voorstel te discuten en erover te stemmen.

De heer Denys legt uit dat hij, op voorstel van de juridische dienst van het Vlaams Parlement, zijn tekst heeft ingekort. Hij meent echter dat deze consistent en volledig is. Hij dringt er bijgevolg op aan dat men toch over het voorstel van decreet zou stemmen.

De heer Peter Vanvelthoven besluit uit de hoorzittingen dat de meeste deelnemers geen bezwaren hebben tegen de verlaging van de minimumleeftijd, indien er voldoende waarborgen geboden worden voor een goede opleiding en begeleiding. Er zijn volgens hem geen medische gronden voor de discriminatie van de wielersport, hoewel het een belastende sport is en doping ook bij jongeren voorkomt. Er is zeker nood aan meer toezicht door de overheid. Het kaderdecreet van 19 april 1995 is zeer algemeen. De Vlaamse regering krijgt de opdracht om de nadere voorwaarden te bepalen in uitvoeringsbesluiten. Zij heeft dit reeds gedaan.

voor de categorie van 12 tot 15 jaar. Ook de impact van dit voorstel van decreet is grotendeels afhankelijk van de uitvoeringsbesluiten of de eventueel afgesloten convenants. Het zou beter geweest zijn indien het strategisch plan van de wielervederatie al bekend was en de basis zou vormen bij de beslissing over de verlaging van de leeftijd tot 8 jaar. Volgens hem is de minimumleeftijd trouwens vastgelegd in een uitvoeringsbesluit en niet in een decreet.

De heer Jos Stassen is van mening dat het voorstel binnen het geheel van het sportbeleid gezien moet worden, meer bepaald het Strategisch Plan voor Sportend Vlaanderen. Daarin wordt meer aandacht gevraagd voor de jeugd, wat op verschillende wijzen in het beleid kan omgezet worden : ofwel kiest men voor een overkoepelende aanpak – wat het voordeel heeft van de duidelijkheid, maar tegelijk meer tijd in beslag zou nemen – ofwel opteert men voor de aanpak per sport, zoals hier het geval is. Aanvankelijk was spreker sceptisch, maar inmiddels overtuigden de hoorzittingen hem ervan dat geen harde argumenten bestaan voor de handhaving van de huidige minimumleeftijd in de wielersport. Het juridische argument dat het decreet onvolledig is, is niet overtuigend : de partijen van de meerderheid hebben wel vaker zeer vage en onvolledige teksten goedgekeurd. Men moet weten wat men wil.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey, voorzitter, betreurt de afwezigheid in de commissie van de terzake bevoegde minister. Men heeft immers nog steeds geen inzicht in de financiële consequenties van de voorwaarden die aan de begeleiding worden gesteld. De federatie liet al weten de financiering van de overheid te verwachten.

III. Artikelsgewijze bespreking en stemming

Artikel 1

Het artikel wordt zonder opmerkingen unaniem aangenomen met 11 stemmen.

Artikelen 2 en 3

Deze artikelen worden zonder opmerkingen verworpen met 5 stemmen tegen 6.

Artikel 4

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey, voorzitter, herinnert eraan dat volgens de heer Van Den Haute de contracten met wielrenners een federale aangelegenheid zijn.

Het artikel wordt verworpen met 5 stemmen tegen 6.

Artikel 5

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey, voorzitter, stelt voor dat de indiener de leeftijdsbepaling zou herformuleren in een amendement. De heer André Denys blijft echter bij zijn oorspronkelijke voorstel. Hij raadpleegde daarover immers de juridische dienst van het Vlaams Parlement.

Het artikel wordt verworpen met 5 stemmen tegen 6.

Artikelen 6 tot en met 8

De artikelen worden zonder opmerkingen verworpen met 5 stemmen tegen 6.

Artikel 9

Een amendement van de heren André Denys, Jozef Browaeys en Mandus Verlinden (*Parl. St. VI. Parl. 1998-99, nr 1265/2*) strekt ertoe op de eerste en tweede regel, de woorden "de Raad voor Medisch Verantwoorde Sportbeoefening" te vervangen door de woorden "*de Vlaamse Gezondheidsraad*".

Het amendement wordt unaniem aangenomen met 11 stemmen.

Het aldus geamendeerde artikel wordt verworpen met 5 stemmen tegen 6.

Artikelen 10 tot en met 12

Deze artikelen worden zonder opmerkingen verworpen met 5 stemmen tegen 6.

Artikel 13

Een amendement van de heren André Denys, Jozef Browaeys en Mandus Verlinden (*Parl. St.* VI. Parl. 1998-99, nr. 1265/2) strekt ertoe aan dit artikel de volgende zinsnede toe te voegen :

"mits er een convenant afgesloten wordt tussen de Vlaamse overheid enerzijds en de Koninklijke Belgische Wielrijdersbond en de Vlaamse Wielerschool anderzijds, over de inhoud, de uitvoering en de controle van de opleidingsprogramma's".

De heer André Denys stelt dat dit amendement de inwerkingtreding van dit voorstel van decreet uitstelt totdat er een convenant is afgesloten tussen de Vlaamse overheid enerzijds, en de KBWB en de Vlaamse Wielerschool anderzijds. Op die manier kan de Vlaamse overheid waken over een verantwoordende opleiding.

De heer Etienne Van Vaerenbergh sluit zich hier uitdrukkelijk bij aan.

De heer Peter Vanvelthoven meent dat dit amendement de problemen niet oplost. Wat gebeurt er immers als een convenant voor drie jaar wordt afgesloten en daarna geen nieuwe convenant kan gesloten worden ? Wat zijn de gevolgen voor de overige bepalingen van het decreet, wanneer enkele bepalingen uit het decreet van 1995 worden opgeheven ? Kortom het voorstel stelt ook problemen van louter legistische aard.

Het amendement en het artikel worden verworpen met 5 stemmen tegen 6.

IV. Eindstemming

Het voorstel van decreet houdende de voorwaarden voor deelneming aan wielervedstrijden en wielerverproeven wordt verworpen met 5 stemmen tegen 6.

De verslaggever,

Kathy
LINDEKENS

De voorzitter,

Trees
MERCKX-VAN GOEY

BIJLAGE

Hoorzitting in het kader van het voorstel van decreet van de heer André Denys houdende de voorwaarden voor deelneming aan wielervedstrijden en wielervedproeven

De commissie organiseerde op 21 en 29 april 1999 hoorzittingen in het kader van onderhavig voorstel van decreet. Volgende sprekers werden uitgenodigd :

- Professor Paul De Knop, sportsociologie, VUB
- De heer Paul Ponnet, inspanningsfysioloog en technisch directeur Belgische Wielervedrijdersbond
- Professor Yves Vanden Auwele, sportpsycholoog, KUL
- Dr. Jan Bourgois, trainingsfysioloog, Centrum voor Sportgeneeskunde UZ-Gent
- Professor Kenny De Meirleir, Sportgeneeskunde AZ-Jette
- De heer Bart Vanreusel, voorzitter van de Vlaamse Sportraad
- De heer Ferdi Van Den Haute, directeur van de Vlaamse Wielervedschool

I. Uiteenzetting door professor Paul De Knop, sportsocioloog VUB

Ik zal dit decreet evalueren vanuit twee perspectieven : dat van de sport en dat van het kind. Indien we de wielervedsport vergelijken met andere vrijetijdsactiviteiten, andere sporttakken en de situatie in het buitenland, komen we tot de conclusie dat er een ongelijke behandeling bestaat. In andere vrijetijdsactiviteiten, zoals ballet of muziek, bestaat er nauwelijks discussie over het starten met de activiteit op jonge leeftijd. De opleiding tot wielervedrenner kan pas starten op 12 jaar, terwijl in andere sporttakken, bijvoorbeeld de gymnastiek, dat al kan vanaf 2 jaar. Deelname aan competitie kan in het wielervedrennen pas vanaf 15 jaar. Bij het zwemmen is het 8 jaar en bij voetbal en gymnastiek zelfs 6 jaar. Ook in de ons omringende landen zijn de minimumleeftijden lager. Vanuit het perspectief van de sport en voor de ontwikkeling van de sport is de verlaging van de leeftijdsgrenzen dus aan te bevelen.

De belangen van de sport zijn echter niet altijd de belangen van het kind. Onder invloed van het in-

ternationaal verdrag over de Rechten van het Kind, bekijkt men ontwikkelingen in de sport meer en meer vanuit het perspectief van de kinderen zelf. In de sportwereld houdt men echter nog onvoldoende rekening met dit verdrag. Artikel 3 van dit verdrag zegt dat alle activiteiten moeten uitgaan van het belang van het kind en in overeenstemming moeten zijn met de interesse en de ontwikkelingsfase van het kind. De belangen van de ouders mogen niet primeren. In artikel 33 wordt bepaald dat het kind recht heeft op spel en recreatie in functie van zijn leeftijd. Verder bepaalt het verdrag dat er geen activiteiten mogen opgelegd worden die de gezonde ontwikkeling van het kind bedreigen. Er wordt tevens gepleit voor een brede psychomotorische ontwikkeling. Andere artikelen erkennen het recht op vrije tijd, rust en recreatie die overeenstemt met de interesses van het kind.

De wetenschap weet onvoldoende over wat kinderen interesseert. Wij hebben wel onderzoek gedaan naar hun belevingswereld maar niet in verband met wielervedsport. We kunnen dus weinig gefundeerde uitspraken doen over het feit of een activiteit al dan niet in overeenstemming is met de leeftijd van een kind en wanneer men een bepaalde activiteit kan aanvangen. Er bestaan ook heel wat misverstanden over de relatie tussen sport en kinderen. Zo zijn prestatie en competitie niet slecht op zich, maar er is een goede begeleiding en organisatie nodig. Daarentegen is sport ook niet altijd goed. We moeten vooral de kwaliteit bevorderen.

Ik had daarom veel liever een algemeen decreet gezien om een algemene ommezwaai in het jeugdsportbeleid te realiseren. Ik pleit er voor dat men bij sport op jonge leeftijd zou kiezen voor een algemene psychomotorische opleiding in een georganiseerd verband onder goede begeleiding door gekwalificeerde opvoeders. Ik ben tegen vroegtijdige specialisatie. Er moet inspraak zijn voor ouders en kinderen. Zij moeten voldoende informatie krijgen enzovoort. Een vorig voorstel van decreet van de heer Denys dat sportacademies als de spil van een algemeen jeugdsportbeleid zou oprichten, was hiertoe een goed begin. Na een algemene opleiding in de sportacademie zouden kinderen die in een bepaalde sporttak geïnteresseerd zijn, lid kunnen worden van een club en federatie.

Aangezien dit decreet nog niet van kracht is, is het voorstel van decreet dat we vandaag bespreken een goed voorstel om één en ander recht te zetten met betrekking tot de wielervedsport. Ik ben weliswaar niet gelukkig met het feit dat men de specialisatie op jonge leeftijd wil beginnen. Meer en meer is er een tendens om competitiesport te starten op

6 jaar. Een radicale ommezwaai van het hele jeugdsportbeleid zou, zoals ik reeds gezegd heb, beter zijn. De maatregelen in dit voorstel garanderen dat de verlaging van de leeftijd in de best mogelijke omstandigheden verloopt. Daarom gaat het voorstel van decreet wel in de goede richting. Veel is echter afhankelijk van de uitvoering en van de gekwalificeerde begeleiding met voldoende inspraak van de ouders.

In dat verband wil ik erop wijzen dat de overheid geen eisen moet opleggen aan clubs die zij zelf niet kan nakomen. Als de overheid de topsportscholen niet in optimale omstandigheden van start kan laten gaan, moet ze ook de clubs de nodige tijd gunnen om zich aan te passen.

Enkele bijzondere vragen en bemerkingen : wordt de wielervedplicht voor alle wielermanifestaties ? Wat betekent "niet uitsluitend competitief" ? Is dat een achterpoortje voor jeugdcompetities ? De organisatie van een en ander dient beperkt te worden tot bepaalde periodes in het schooljaar, zoals de erkende vakanties en de weekends. Er zijn grote verschillen tussen de zelfperceptie en de werkelijke vaardigheid van de jeugdige beoefenaars. Wat is de permanente begeleiding waarover artikel 5 het heeft ? Vormt opleiding voortaan een voorwaarde voor deelname ? Wat wordt de inhoud en de omvang daarvan ? Wie zal die bepalen ? Hoe gaat men de ouders betrekken in de zaak ?

Tot slot wil ik ervoor waarschuwen wielrennen te reduceren tot fietsen op de weg. Er is immers meer.

De heer André Denys : U wijst op de gevaren van vroegtijdige specialisatie. Geldt deze kritiek niet voor sport in het algemeen ? Pleit u daarom voor een omvattend jeugdsportbeleid en een multidisciplinaire aanpak ?

Overigens is niet alleen de sport maar ook de bescherming van het kind een bekommernis van de indiener. Het aparte voorstel over de wielersport is een gevolg van de opsplitsing van deze aangelegenheid over het domein Volksgezondheid, dat tot de bevoegdheid van deze commissie behoort en het domein Sport, dat tot de bevoegdheid van de commissie voor Cultuur en Sport behoort.

De heer Paul De Knop : Zeker, dat geldt voor alle sporttakken. Daarom alleen al is de poging om de ongelijke behandeling van sporttakken weg te nemen verdienstelijk. Te vroeg kiezen is echter nefast. Het zijn dan in feite de ouders die kiezen. Mede daarom houden veel veertien- of vijftienjarigen ermee op.

De heer André Denys : Wat zegt de wetenschap over jongerencompetities ?

De heer Paul De Knop : Alles hangt af van de pedagogische bekwaamheden van de lesgevers of trainers. Hun kwalificaties bepalen of de begeleiding van de competitie al dan niet geslaagd is.

Ik pleit voor een keuzesysteem. Men moet de jongeren de kans geven met verschillende sporttakken kennis te maken, waarna zij zichzelf – begeleid – in een bepaalde richting kunnen oriënteren. De lichamelijke opvoeding wordt al te stiefmoederlijk behandeld in het basisonderwijs. Het onderscheid met sport is trouwens kunstmatig. In andere vormen van vrijetijdsbesteding zoals muziek wordt overigens ook veel geïnvesteerd, zonder dat daar vragen bij rijzen. De school zou de leerlingen ook moeten helpen om hun weg te vinden in de sportwereld buiten de school. Zoals Seneca reeds opperde : *non scholae sed vitae discimus*.

Mevrouw Kathy Lindekens : Maakt het voor kinderen een verschil uit of ze nu deelnemen aan teamsporten of aan individuele sporten, waaronder de uithoudingssporten zoals het wielrennen ?

Professor Paul De Knop : Inzake de kwestie van de beginleeftijd voor de competitie maakt het geen verschil uit. Tegenwoordig wordt er trouwens ook in teamsporten, zelfs bij kinderen, vooral individueel getraind.

De voorzitter : Professor De Knop pleit voor een algemeen beleid inzake sport voor jongeren en kinderen. Toch stemt hij in met dit decreet dat de discriminatie van de wielersport inzake beginleeftijd ongedaan maakt. Wordt daardoor een algemeen jeugdsportbeleid niet moeilijker ?

Professor Paul De Knop : Waarom is een dergelijk algemeen jeugdsportbeleid waarover al zo lang gediscussieerd wordt in dit parlement, er dan nog niet ? In 1992 werd er een wetenschappelijk rapport over dit onderwerp uitgebracht. Als zo een algemeen beleid er niet komt, moeten we proberen bestaande ongelijkheden en tekorten te remediëren. De wielersport mag niet de dupe zijn van het ontbreken van een algemeen decreet. We beseffen blijkbaar onvoldoende hoe belangrijk de sport is in deze maatschappij op economisch, sociaal en pedagogisch vlak en voor de gezondheid.

In 1989 werd het Verdrag voor de Rechten van het Kind afgesloten. Het heeft daarna lang geduurd eer er een decreet was voor de niet-professionele sportbeoefenaar. De scholen krijgen nog altijd niet

de middelen, noch het personeel om een opleiding in sport te organiseren. Hoe dan ook is de beginleeftijd minder belangrijk dan de manier waarop opleiding en competitie georganiseerd worden. Er moet een kader zijn met gekwalificeerd personeel dat de jeugdsport zijn volle expansie kan geven.

De heer André Denys : De discussies in de Commissie voor Cultuur en Sport hebben niet tot een overeenstemming geleid over de richting van een algemeen jeugdsportbeleid.

Mevrouw Kathy Lindekens : Moet er niet eerst een degelijk jeugdplan zijn vooraleer men de leeftijd verlaagt ?

De heer Paul De Knop : Het is de taak van een politicus te zeggen wat er moet gebeuren. De taak van een wetenschapper is vaststellen en verklaren. Ik kan hierover wel mijn persoonlijke visie geven. Sedert het afsluiten van het Verdrag voor de Rechten van het Kind in 1989 hebben we onvoldoende werk gemaakt van een degelijk jeugdsportbeleid. Als er daarvoor een goed decreet uitgewerkt wordt, dan is dit decreet niet nodig. Nu kan men op die manier de ongelijke behandeling van de wielersport oplossen.

De heer André Denys : Er werden in dit voorstel van decreet al een aantal maatregelen opgenomen die tijdens de discussie over het algemeen jeugdsportbeleid werden voorgesteld om de jeugdsport te verbeteren.

De heer Paul De Knop : Hier gaat men verder dan in andere sporttakken.

II. Uiteenzetting door de heer Yves Vanden Auweele, sportpsycholoog van de KU Leuven

Ik zal dit voorstel van decreet bekijken als sportpsycholoog. Ik bezorg u ook een aantal teksten die mij hebben geïnspireerd, zoals de adviezen van de Raad voor Medisch Verantwoorde Sportbeoefening over jeugdsport en jongerenbegeleiding en het I.O.S.-rapport van Bloso over de zogenaamde jeugdgerichtheid in de Vlaamse competitiesport, het FEPSAC-statement van de Europese vereniging van sportpsychologie en mijn handboek over Psychology for Physical Educators. Ik zou het vooral betreuren dat het belangrijke multidisciplinaire werk van de ten onrechte afgeschafte Raad voor Medisch Verantwoorde Sportbeoefening, verloren zou gaan.

Door het decreet op de jeugdsport en de opening van de topsportscholen staat de jeugdsport al enkele jaren in de belangstelling. Ik heb weliswaar kritiek op de manier waarop de topsportscholen werden voorbereid, maar het is een goede zaak dat een breed debat over diverse aspecten van de jeugdsport wordt gevoerd, omdat dit gaandeweg tot resultaat zal leiden.

Psychologisch gezien zijn er geen argumenten om een verschil te maken tussen de verschillende sporten en dus ook niet voor de discriminatie van de wielersport. Het voorstel van decreet bevat een aantal gunstige bepalingen : het multidisciplinaire karakter van de verplichte opleiding ; de aandacht voor veiligheid en gezondheid, die zeker in de wielersport niet overbodig is ; het lerend karakter van sportbeoefening ; de jaarlijkse evaluatie van de uitvoering van het decreet ; de verplichte pedagogische kwalificatie van de opleiders. Daarnaast probeert men ook terecht de ouders bij de sport te betrekken en worden de programma's afhankelijk gemaakt van de leeftijd.

Toch heb ik nog een aantal vragen en merk ik tekorten die aanleiding zijn voor enkele voorstellen.

Ik vind de tekst te verdedigend, omdat men in de eerste plaats de jeugd wil beschermen en mistoestanden vermijden. Men zou ook kunnen uitgaan van de voordelen die sport biedt voor het welzijn van de kinderen. Deze positieve benadering zou tot andere voorstellen leiden.

Daarnaast merk ik dat de programma's inzake jeugdsport lijden aan conceptuele armoede, zoals nog maar eens is gebleken bij de start van de topsportscholen. Men maakt programma's zonder inzicht in de fundamentele ervan. Bovendien is men nogal vaag over de vraag wie de programma's moet opstellen. Er zou een poging moeten worden ondernomen om dit aspect beter te ontwikkelen. Ik denk dat een pedagogische cel bij Bloso een positief begeleidingsconcept moet uitwerken dat gericht is op waarden zoals fairness en respect voor zichzelf en anderen en dat de basis kan zijn voor concrete programma's. Daarbij kan men samenwerken met de universiteiten die daarmee al ervaring hebben in het kader van lichamelijke opvoeding, of met de Commissie voor Medisch Verantwoorde Sportbeoefening.

Ook over de opleiding van de opleiders wordt in dit voorstel van decreet niets gezegd. Zo wordt tijdens de trainersopleiding maar weinig aandacht besteed aan pedagogie, noch aan psychologie. Daartoe moeten de plannen met de flexibele leer-

kracht worden uitgevoerd en moet de trainersopleiding in de Vlaamse Trainersschool (VTS) meer aandacht besteden aan de psycho-pedagogische aspecten.

Het belang van het voedingsaspect wordt niet vermeld. Hierbij moeten de ouders betrokken worden, maar dit wordt in het vage gelaten. Men heeft weinig ervaring hoe men dit kan concretiseren en de trainers zijn ook niet altijd bereid om de ouders hierbij te betrekken. Net zoals professor De Knop vind ik dit een goed voorstel van decreet, maar ik sta sceptisch tegenover de uitvoering ervan.

Ik wijs ook op de te vroege en eenzijdige specialisatie. Ik pleit voor een pluriforme opleiding van jongeren in andere sporten, bijvoorbeeld triatlon. Waarom zouden jongeren alleen moeten fietsen ?

Verder zijn er geen diagnostische of keuringsmomenten ingebouwd. Jongeren dienen niet alleen medisch gekeurd te worden. De keuringscentra zijn wel multidisciplinair ingesteld, maar de meeste maken dit niet waar in de uitvoering. Hierop moet meer toezicht uitgeoefend worden.

Er is geen rekening gehouden met de verschillen binnen de leeftijdscategorieën op het vlak van de inspanningen. Binnen dezelfde leeftijdscategorie vragen zowel vroeg- als laatrijpen om een andere aanpak. Het kind moet geregeld in zijn groei gevolgd worden met het oog op de bepaling van de geschikte trainingsmodaliteiten.

Als besluit kan ik stellen dat kleine verbeteringen kunnen aangebracht worden aan dit voorstel van decreet. De vraag rijst echter hoe de uitvoeringsbesluiten er zullen uitzien en vooral hoe deze later uitgevoerd worden. Decreten en uitvoeringsbesluiten zijn noodzakelijk, maar er is eveneens nood aan een degelijke opleiding en bereidheid van de uitvoerders. Dit voorstel is zo vernieuwend dat geen enkele jeugdsportbond weet hoe ze het moet uitvoeren. Er is een mentaliteitswijziging nodig bij de bonden. De wielerbonden staan voor een enorme uitdaging. Ze kunnen een voorbeeld geven aan de hele jeugdsport. Op grond van een aantal negatieve ervaringen ben ik evenwel nogal sceptisch over de uitvoering.

De heer André Denys : Ik ben het eens met de noodzaak van een pluriforme sportaanpak op jeugdige leeftijd. Uw voornaamste opmerkingen hebben betrekking op de uitvoering. We hebben de juridisch-technische principes verankerd in het voorstel van decreet en het is de bedoeling dat de volgende regering deze zal uitvoeren. In artikel 6 van

het voorstel komen de verschillende programma-aspecten aan bod. We kunnen, via een amendement, de pluriforme sportaanpak als principe toevoegen. De vraag rijst evenwel of de decreetgever zover moet gaan om kinderen te verplichten verschillende sporten te beoefenen. Is dit psychologisch verantwoord ?

Professor Yves Vanden Auweele : Psychologisch gezien heeft pluriformiteit voordelen. Op 13-14 jaar beginnen kinderen meer vragen te stellen bij de keuzes die ze gemaakt hebben. Het moet dan mogelijk zijn om eventueel van sporttak te veranderen. Het is een slechte zaak om iemand op een bepaalde sportrichting vast te pinnen. Het inbouwen van een fasering kan een oplossing bieden. Zo kan men bijvoorbeeld tot 13 jaar verschillende sporten beoefenen en vanaf dan kiezen voor een bepaalde sporttak. Elke sport heeft specifieke eigenschappen die een rol spelen bij de vorming van kinderen. Een veelzijdig sportaanbod geeft hen de mogelijkheid om de veelzijdigheid van hun capaciteiten te ontdekken en andere ervaringen op te doen. Een voortijdige specialisatie doet de kinderen onrecht aan en belemmert hen te ontdekken waar ze goed in zijn.

De heer Jos Stassen : In welke mate wordt sport door het opleggen van een programma niet te veel belasting in plaats van ontspanning voor de kinderen ?

Professor Yves Vanden Auweele : Dit sluit aan bij de vraag of competitie goed is. De neiging tot competitie groeit met de leeftijd. Kinderen van 6 tot 8 jaar zijn coöperatiever ingesteld, terwijl kinderen vanaf 11 à 13 jaar meer en meer de neiging hebben om zich met elkaar te meten. Op die leeftijd is sport belangrijk voor de zelfwaardering. Ook de status wordt op die leeftijd bepaald door het al dan niet goed zijn in sport.

Uit onderzoek is gebleken dat competitie twee aspecten omvat. Ten eerste is er de taakgerichtheid : de neiging om zichzelf te verbeteren, zonder vergelijking met anderen. Anderzijds onderscheidt de wetenschap de ik-gerichtheid, waarbij de nadruk wordt gelegd op vergelijking met anderen. Taakgerichtheid stimuleren zorgt voor het grootste plezier : de interne motivatie wordt erdoor bevorderd. Ik-gerichtheid daarentegen geeft aanleiding tot negatieve gevoelens en antisociaal gedrag. Het leidt tot stress. Bij de begeleiding van atleten proberen we de taakgerichtheid te stimuleren, zodat de stress afneemt. Dit is een zeer efficiënte werkwijze.

De heer André Denys : In de wielersport zijn de twee verweven.

Professor Yves Vanden Auweele : Ook een verbetering van de tijden kan een taak zijn die men zichzelf stelt.

De heer Jos Stassen : De vraag is of, wanneer artikel 6 van het voorliggende voorstel van decreet volledig wordt toegepast, het programma niet veel zwaarder wordt, zodat de spontaneïteit van de competitiesport afneemt.

De heer André Denys : De heer Ponnet kan een en ander verduidelijken.

Professor Yves Vanden Auweele : Dezelfde vraag is gerezen bij het nieuwe programma voor lichamelijke opvoeding. Het programma hoeft niet zwaarder te worden : het komt erop aan om de oefeningen die sociale vorming, het competentiebesef en het respect voor het eigen lichaam stimuleren optimaal te selecteren.

Laat een pluriforme sportaanpak maar via een decreet gebeuren. Sportfederaties en -bonden hebben vooral oog voor de eigen sport. Men wil de jongere enkel in de eigen discipline opleiden. Een pluriforme benadering zal niet spontaan tot stand komen. De idee van sportacademies is niet slecht.

De heer André Denys : De bonden zijn dus te veel gericht op hun eigen discipline ?

De heer Joachim Coens : Hoe moeten de jongeren worden begeleid ? Is het mogelijk om kinderen al op jonge leeftijd permanent te begeleiden ? Kan de begeleiding niet het best in schoolverband gebeuren ?

Het is niet duidelijk hoe de leeftijden moeten worden afgebakend en wie dat moet doen. Is het mogelijk om dit wetenschappelijk te funderen ? Kan de leeftijd per sportdiscipline worden bepaald en moet dat via een decreet gebeuren ?

Professor Yves Vanden Auweele : Voor wat betreft de leeftijden is er een groot verschil van sport tot sport. Bij turnen bijvoorbeeld begint men al zeer vroeg, omdat het toppunt van de prestaties al op jonge leeftijd wordt bereikt. Voetballers bereiken hun hoogtepunt veel later. Leeftijdscategorieën houden ook geen rekening met vroege of late rijping.

Een en ander heeft belangrijke implicaties voor de begeleiding. Het is gevaarlijker als men al op jonge

leeftijd tot een uitputting van de mogelijkheden wil komen.

Op basis van een keuring kunnen sommigen intenser begeleid worden dan anderen. Permanente begeleiding moet tot uiting komen in de programmering van wie met jongeren bezig is.

De heer Joachim Coens : Kan de begeleiding het best in schoolverband gebeuren ?

De heer Yves Vanden Auweele : Er kunnen wel bepaalde afspraken worden gemaakt tussen school en sportfederatie. Toch moet rekening worden gehouden met de eigenheid van de context, namelijk school versus vrije tijd.

De heer Joachim Coens : Kan de begeleiding niet het best gebeuren in het kader van de topsport-scholen ?

De heer Yves Vanden Auweele : Topsport is voor de elite en valt dus buiten het huidige debat.

De heer André Denys : Is Bloso voldoende bekwaam om de trainers te beoordelen ?

Professor Yves Vanden Auweele : Voor controles is Bloso voldoende uitgerust. Voor het opstellen van multidisciplinaire programma's heeft Bloso echter onvoldoende deskundigen in huis.

III. Uiteenzetting door de heer Jan Bourgois, trainingsfysioloog bij het Centrum voor Sportgeneeskunde, UZ-Gent

Ik zal de volgende onderwerpen behandelen : de wetenschappelijke vaststellingen met betrekking tot de groei, maturatie en ontwikkeling van kinderen en jongeren ; de specifieke eigenschappen van het wielrennen ; het voorstel van decreet van de heer Denys. Tot slot zal ik een aantal voorstellen doen voor de praktische uitvoering van dit voorstel en ingaan op de controle op de uitvoering.

Bij de training van jongeren en kinderen moet men rekening houden met een aantal aspecten. Omdat zij groei- en differentiatieprocessen doormaken zijn zij gevoeliger voor kwetsuren. De gevoeligheid van een weefsel stemt immers overeen met de groeisnelheid. Zij mogen daarom alleen onderworpen worden aan veelvuldige en geen eenzijdige trainingsprikkels. Bovendien moet men rekening houden met de chronologische en de biologische leeftijd. De biologische leeftijd verschilt sterk van

persoon tot persoon : hoe ver staat een bepaald kind in zijn lichamelijke ontwikkeling. Ook de thermoregulatie bij kinderen is anders dan bij volwassenen : zij zijn gevoeliger voor warmte en koude.

Indien we de indeling in categorieën van het voorstel van de heer Denys bekijken, merken we dat deze min of meer overeenstemmen met de verschillende ontwikkelingsfasen van het kind en de jongere. De zes- tot elfjarigen bevinden zich in de lagere schoolleeftijd ; de leerlingwielrenners zijn acht en negen jaar oud. Van tien tot twaalf/dertien jaar loopt de prepuberteit ; in het voorstel zijn de leerling-wielrenners ook de tien- en elfjarigen. Van twaalf/dertien jaar tot veertien/vijftien jaar loopt de pubescentie ; de aspiranten zijn de twaalf-, dertien- en veertienjarigen. De adolescenten zijn veertien/vijftien jaar tot zeventien/achttien jaar ; de nieuwelingen zijn vijftien en zestien jaar, de junioren zijn zeventien en achttien jaar. Ik vind deze indeling dus aanvaardbaar.

Het zou inderdaad beter zijn om een algemeen decreet over jeugdsportbeleid te hebben. Indien we echter moeten wachten tot de parlementsleden en de federaties hierover een akkoord bereikt hebben, kan het nog jaren duren. Dit voorstel van decreet is dus goed en kan een voorbeeldfunctie zijn. Later kan een gelijkaardige regeling uitgewerkt worden voor de andere sporttakken.

Het wielrennen heeft een aantal specifieke eigenschappen. Wielrennen is een weight supported activity. Bij wielrennen zijn er cyclische bewegingen. Wielrennen is dynamische arbeid met een beperkte statische component. Statische arbeid is bij kinderen niet echt aangewezen. Er is een mobilisatie van relatief grote spiergroepen. Er is cardiovasculaire belasting. Het is geen contactsport, wat positief is.

Dit voorstel van decreet moet bekeken worden in de maatschappelijke context van het motorisch analfabetisme. De straat is niet langer de biotoop van kinderen en jongeren. De bewegingsarmoede van de jongeren heeft een weerslag op de volksgezondheid en de medische kosten. Dit voorstel is een unieke kans voor de promotie van fysieke activiteit voor kinderen en jongeren. Wielrennen is immers een volkssport. Fietsen is ook een basisvaardigheid, eigen aan het kind. De meeste kinderen leren fietsen op jonge leeftijd. Indien dit voorstel goed uitgevoerd wordt, kan dit een voorbeeld zijn voor de andere sporttakken. Een fundamentele voorwaarde is echter dat men rekening moet houden met de maturiteit en de ontwikkeling van kinderen en jongeren.

Ik heb een aantal voorstellen voor de praktische uitvoering van dit voorstel van decreet. Het clublokaal en de infrastructuur moeten kindvriendelijk zijn. Veel wielclubs hebben geen eigen infrastructuur. Zij kunnen eventueel een lokaal huren in gebouwen van andere sportclubs. Er is een verantwoord jeugdbeleid noodzakelijk. Per provincie zou er een opgeleide jeugdcoördinator, een licentiaat of regent in de lichamelijke opvoeding met specialisatie wielrennen, moeten komen. Goed opgeleide jeugdtrainers, afgestudeerde initiators en trainers B en A van de Vlaamse Trainersschool, zijn er al. De clubs moeten openstaan voor recreatie en competitie. Ze moeten de kinderen de keuze laten.

De sportclubs moeten, heel beperkt weliswaar, een aantal theoretische lessen aan hun jonge leden geven. In de theoretische opleiding kan men onder meer de ethiek van de sport in het algemeen, een kennismaking met de sport en gedragscode, hygiëne en gezondheidsaspecten, materiaalkennis, verkeersreglement behandelen. Er kan ook een deel van de opleiding over een aantal praktische aspecten gaan.

Wat betreft de gezondheid en de veiligheid is er het wedstrijdboekje. Op basis hiervan organiseert men een jaarlijkse medische keuring waarbij men onder meer de groei opvolgt en een maximale inspanningsproef met electrocardiogram oplegt. Men moet ook voldoende oog hebben voor de veiligheid tijdens de training en de competitie. De kinderen moeten fietsen met een aangepaste en veilige fiets met een zeer klein verzet en een aangepast stuur. De helm moet verplicht zijn. Bij competitie moeten er verkeersvrije gesloten omlopen zijn. Voor acht- tot elfjarigen moeten er ook bij training gesloten en verkeersvrije omlopen zijn. Als er jeugdcoördinatoren en goed opgeleide trainers zijn moet het mogelijk zijn een goed trainingsschema op te stellen.

De leerling-wielrenners kunnen deelnemen aan één wielproef per week met een maximum van 15 wedstrijden per jaar. Deze wielproeven zijn gericht op vaardigheid en moeten gecombineerd worden met andere sporttechnische vaardigheden. De aspiranten kunnen deelnemen aan één wielwedstrijd per week met een maximum van 25 wedstrijden per jaar. De nieuwelingen kunnen deelnemen aan één en de junioren aan twee wielwedstrijden per week. Ook voor hen zou een beperking per jaar moeten ingevoerd worden. Zij doen immers zeer veel aan competitie, vaak onder impuls van de ouders.

De opleiding en de controle kunnen het best binnen de bestaande structuren plaatsvinden, waarbij zowel de Vlaamse Trainersschool van BLOSO, de Raad voor Medisch Verantwoorde Sportbeoefening en de Koninklijke Belgische Wielrijdersbond mensen afvaardigen in de controlecommissie.

Kinder- en jeugdtraining is geen gereduceerde volwassenentraining. Ten slotte pleit ik voor de tien rechten van de jonge atleet, zoals die geformuleerd zijn door de American Alliance for Health, Physical Education, Recreation and Dance.

De heer André Denys : Moet de instapleeftijd voor elk sporttype apart geregeld worden ?

De heer Jan Bourgois : Er wordt niet meer op straat gespeeld. De bewegingsmogelijkheden moeten nu door het onderwijs of de sportclubs aangeboden worden. De leeftijd is relatief : de kwaliteit van de begeleiding bepaalt alles.

Mevrouw Kathy Lindekens : Vindt u niet dat het voorliggende voorstel van decreet te vrijblijvend is ? Moeten de door u genoemde kinderrechten niet in het voorstel worden opgenomen ?

Achtjarigen leunen nog vaak aan bij zes- en zevenjarigen, terwijl vele elfjarigen vroegrijp zijn. Is de categorie acht- tot elfjarigen dan niet te heterogeen samengesteld ?

De heer Jan Bourgois : Dat klopt. Wat uw eerste vraag betreft is het niet wenselijk alles wettelijk te regelen. Het verdient de voorkeur een en ander op het niveau van de uitvoering te garanderen. De bestaande structuren laten overigens toe een goed beleid te voeren.

De heer André Denys : In de bestaande regeling wordt een minimumleeftijd voorgeschreven. Er zijn nu drie mogelijkheden : het minimum behouden, voorwaardelijk afschaffen of onvoorwaardelijk afschaffen. U lijkt voor de tweede optie te kiezen.

Mevrouw Kathy Lindekens : Is het dan niet beter deze voorwaarden in de tekst op te nemen ?

De heer André Denys : De voorwaarden van het huidige voorstel zijn veel omvattender dan die in de bestaande regeling. Alleen de absolute leeftijdsdrempel valt weg.

De heer Joachim Coens : Moeten de afstanden, waarvan sprake is in artikel 7, per leeftijdscategorie vastgelegd worden ?

De heer Jan Bourgois : Neen, dat is niet de bedoeling. De jongeren moeten gewoon op speelse wijze leren fietsen. De kwaliteitsvolle begeleider bepaalt de mogelijkheden.

Mevrouw Kathy Lindekens : Moet die speelsheid dan niet in het voorstel worden opgenomen ?

De heer Jan Bourgois : Neen. De medewerkers van de Vlaamse Trainersschool zullen in elk geval aan de hand van een vaardigheidsproef de mogelijkheden bepalen.

De heer Jos Stassen : Welke specificaties stelt de heer Bourgois voor bij de uitwerking van dit decreet ? Moet het gaan om een convenant met een stuurgroep of om een reglement dat op het niveau van de federatie wordt samengesteld ?

De heer Jan Bourgois : Ik denk eerder aan een convenant tussen drie partners : de Vlaamse regering, de Vlaamse Trainersschool en de Belgische Wielrijdersbond.

Ik heb problemen met een te strikte reglementering en een te eenzijdige sportopleiding, zoals die nu bijvoorbeeld bij het voetbal bestaat. In de roeisport vragen we dat kinderen van tien jaar ook 200 meter crawl kunnen zwemmen om rugproblemen te voorkomen. In elke club moet daartoe een opgeleide trainer aanwezig zijn. Dit staat echter niet in de wetgeving of in de statuten van de Vlaamse roeifederatie.

De heer Jos Stassen : U pleit er dus voor om dit systeem toe te passen in alle sporten ?

De heer Jan Bourgois : De wielersport is een volkssport, die veel kinderen kan aanspreken die anders passief zouden zijn. Een dergelijk voorstel van decreet, dat strikte reglementeringen oplegt, bestaat niet in de andere sporten. Wij zorgen ervoor dat we trainers opleiden en dat we ze in de clubs binnenbrengen. Daarvoor is samenwerking wel noodzakelijk.

IV. Uiteenzetting door de heer Paul Ponnet, inspanningsfysioloog en technisch directeur Koninklijke Belgische Wielrijdersbond

Ik ben doctor in de lichamelijke opvoeding. Het zwaartepunt van mijn wetenschappelijke activiteiten ligt in het domein van de differentiële ontwikkelingskinesiologie. Dit is de studie van de verschillen in prestatiedeterminanten tussen verschillende

motorische bewegingsvormen en sporttakken en de studie van factoren die betrokken zijn in de motorische ontwikkeling van kinderen en adolescenten. Sedert 1 januari 1995 ben ik ook technisch directeur van de Belgische Wielrijdersbond.

Het voorstel van de heer Denys bevat drie kernpunten. Door het huidige decreet wordt de wielersport gediscrimineerd tegenover de andere sporten en tegenover de wielersport in andere landen. De jeugd moet op een veelzijdige manier aan sport kunnen doen ; daarom is een vroegtijdige instap nodig. Er is nood aan een degelijke begeleiding.

In andere sporten, zoals voetbal, atletiek, tennis en zwemmen is competitie mogelijk vanaf 8 jaar. In het wielrennen kan dat pas vanaf 15 jaar. Er zijn wel proeven. Dat zijn eigenlijk ook wedstrijden, maar die worden streng beperkt.

In tegenstelling tot alle andere sportlui, moeten de wielrenners ook een theoretische opleiding volgen. In de meeste sporten wordt talent op jonge leeftijd gescreend. In het wielrennen is dat pas mogelijk op de leeftijd van vijftien jaar. Het is dan ook moeilijk om uit te maken wie op twaalf jaar geschikt is voor de topsportschool.

In Nederland, Frankrijk, Duitsland en Italië is competitie mogelijk vanaf de leeftijd van zes tot acht jaar. Er zijn aanbevelingen, maar meestal geen wedstrijdbeperkingen. Deze aanbevelingen worden trouwens niet altijd strikt gecontroleerd. In Duitsland is bijvoorbeeld een diploma verplicht voor trainers. Toch werken er in de clubs nog veel mensen zonder diploma. Ze werken echter wel in een hiërarchische structuur onder een gediplomeerd iemand.

Om veelzijdigheid te bevorderen, gaan we uit van een model dat al dateert van 1964, maar dat nog steeds waardevol is. Sportmotoriek omvat verschillende componenten zoals snelheid, kracht, uithouding en beweeglijkheid. De coördinatorische component omvat sociale, genetische, emotionele en psychologische elementen. Op grond daarvan werden in Duitsland richtlijnen voor jeugdtrainers uitgevaardigd die hen ertoe aansporen de veelzijdigheid van de opleiding in het oog te houden, zodat ze aandacht hebben voor een veelzijdige bewegingsopleiding en voor het bevorderen van conditie, zelfbewustzijn en gezondheid. De Franse Ecole du Cyclisme organiseert nationale kampioenschappen voor kinderen vanaf zeven of acht jaar, maar die testen de veelzijdigheid : er is een beweeglijkheidsproef, een snelheidsproef en er is ook een wegproefje. Bij de sportprestatie van de kinderen

moet men dus niet letten op een specifieke invalshoek. Er moet aandacht zijn voor psychomotorische ontwikkeling die het resultaat is van een leerproces in de motoriek, voor psychologische factoren, zoals leermotivatie en wilskracht en affectief-cognitieve factoren, zoals intelligentie en instelling tegenover de sport.

Niet elke leeftijd is even belangrijk voor de ontwikkeling van bepaalde capaciteiten. Bovendien moet men een onderscheid maken tussen recreatief wielrennen, competitief wielrennen en topsport. De KBWB heeft in die zin een beleidsplan uitgewerkt dat de jeugd helpt bij de ontwikkeling van haar capaciteiten op elk van deze drie domeinen. Voor coördinatie is vooral de periode tussen negen en elf jaar belangrijk, terwijl de ontwikkeling van de ruimtelijke oriëntatie pas later gebeurt. Conditie ontwikkelt men vooral vanaf de leeftijd van elf tot dertien jaar. Bewegingssnelheid en beweeglijkheid kunnen op jonge leeftijd worden bijgestuurd. Dit laatste is trouwens niet alleen belangrijk voor de sport maar ook om op een veilige manier te leren fietsen, bijvoorbeeld in het verkeer.

Ik pleit voor een continue opleiding in plaats van de opleiding in onderdelen die nu wordt voorgesteld. In een continue opleidingsplan kunnen we ook beter rekening houden met de reële ontwikkeling van het kind. De Wielerbond heeft al een strategie ontwikkeld en heeft dit decreet dus niet afgewacht. Sinds de start van de Vlaamse trainerschool in 1995 werden al 80 trainers gediplomeerd. Zij worden nu nog voortdurend bijgeschoold. Bij de werking van onze denkcel zijn ook alle universiteiten betrokken. Bovendien zijn er maar weinig sporten waar men specifieke jeugdtrainers opleidt. Wij werken voor alle niveaus met drie modules : weg- en baanwielrennen, mountainbike en veldrijden en jeugdwielrennen. Bovendien laat de federatie jongeren alleen toe tot wedstrijden na een opleiding in de geaccrediteerde centra. Daarnaast hebben we ook een aantal beschermde banen aangelegd waar jongeren onder toezicht van hun ouders kunnen fietsen.

De wedstrijden stimuleren de veelzijdigheid. Wielrennen is immers meer dan alleen maar wegwielrennen. Er is ook nog trial, BMX, snelheid, enzovoort. We beschikken over een raamplan voor trainingsbegeleiding en -inhoud per leeftijdsgroep dat alle verschillende componenten bevat. Hierdoor wordt competitie voor kinderen meer dan alleen maar een kwestie van resultaat, maar biedt ze ook de aanleiding voor een procesanalyse.

Ik besluit door te stellen dat competitie voor achtjarigen waardevol is. Wel moeten zowel bij wedstrijden als training de veelzijdigheid stimuleren omdat wielrennen meer is dan alleen maar weg-wielrennen. Ten slotte is permanente begeleiding nodig. We moeten wel vermijden dat de creativiteit en de competentie van de mensen op het terrein verloren gaat door al te strikte regels op te leggen.

De heer André Denys : Er zijn inderdaad veel manieren om beslissingen uit te voeren en we moeten erop toezien dat we geen al te strikte uitvoeringsbesluiten maken die alle creativiteit fnuiken.

Daarom is het geen slecht idee om met convenanten te werken, zoals de heer Stassen suggereerde. Voorwaarde is wel dat de overheid voldoende vertrouwen heeft in de federaties. Ik moet eerlijk bekennen dat mijn vertrouwen in de KBWB niet onbegrensd is. Volgens de heer Ponnet zijn er 80 gediplomeerde trainers. Maar hoeveel clubs werken er met een gediplomeerde trainer ? Ik heb de indruk dat het er niet al te veel zijn. Daarnaast heeft u het enkel over veelzijdigheid binnen het wielrennen. Bent u bereid die veelzijdigheid uit te breiden, zodat ze ook andere sporttakken omvat ?

Ik geef toe dat er over de topsportscholen veel op te merken valt, maar de houding van de BWB terzake heeft mij ontgoocheld. Ik heb trouwens de indruk dat al te veel jonge wielrenners uit het TSO en het BSO komen. Ik verwacht een aantal indicaties dat de BWB het jeugdsportbeleid goed wil aanpakken, vooraleer ik een convenant sluit.

De heer Paul Ponnet : Ik vrees dat er redenen genoeg zijn om het jeugdsportbeleid van elke sportfederatie te bekritisieren. De 80 trainers waarover ik sprak, zijn de trainers die zijn afgestudeerd sedert 1995. Van die 80 trainers zijn er een zestigtal actief. Een aantal werkt voor een club, de rest traint individuele wielrenners. Er zijn echter meer gediplomeerde trainers, omdat we al sedert het einde van de jaren zeventig trainers aan het opleiden zijn. Van de eerste generatie zijn er vermoedelijk nog een twintigtal actief. Sommige ervan volgden bijscholingscursussen. De federatie geeft bovendien een financiële toelage uit het jeugdfonds aan clubs die kunnen aantonen dat ze met een gediplomeerde trainer werken.

De heer André Denys : Is de KBWB bereid om zover te gaan dat hij geen clubs meer wil erkennen die niet beschikken over een trainer ?

De heer Paul Ponnet : Persoonlijk zou ik dat wenselijk vinden. Een stap in de goede richting is alvast

dat de KBWB heeft goedgekeurd dat er alleen centen gaan naar clubs die bewezen hebben dat ze met een opleidingskader werken

Wat de veelzijdigheid betreft, is het raamplan voor de clubs een leidraad, geen verplichting. Tot en met de categorie van de nieuwelingen promoten we dat de helft van de training bestaat uit andere sporten dan het wielrennen. De federatie geeft zelf ook het voorbeeld door de jonge renners uit de nationale ploegen te stimuleren aan niet meer dan één wedstrijd per week deel te nemen en topsporters te motiveren om meerdere disciplines te combineren.

Ten opzichte van de topsportscholen heeft de federatie het standpunt ingenomen dat men over geen enkel instrument beschikt om jongeren van 13 jaar zodanig te screenen dat men een uitspraak kan doen over hun potentieel. Men staat weigerachtig tegenover het inschakelen van kinderen in een topsportbegeleiding om hen geen valse hoop te geven.

Mevrouw Kathy Lindekens : In 1985 is de leeftijds-categorie van 12 tot 15 jaar ingesteld. Hoe komt het dat het tien jaar heeft geduurd vooraleer de wielerbond met een jeugdplan naar voren is gekomen ?

De federatie hanteert vaak het argument dat onze wielrenners een internationale achterstand hebben door de leeftijdsbeperking. Hoe verklaart u dan dat een aantal renners momenteel op internationaal vlak heel sterk presteren ?

Kunt u de juiste invulling geven van de inhoud van het jeugdopleidingsprogramma ? Welke verschillen zijn er tussen jonge kinderen en jongeren van 12 tot 15 jaar op sportpedagogisch, -technisch, -medisch en -psychologisch vlak ?

De voorzitter : Wat is het prijskaartje van de permanente opleiding en wat houdt dit concreet in ?

De heer Paul Ponnet : Ik kan moeilijk in de denkwereld treden van de vroegere leden van de federatie. Ik geef toe dat ik weinig jeugdplanning heb teruggevonden. De laatste 4 tot 5 jaar heeft de federatie enorme inspanningen geleverd om de structuur en de ideeën aan te passen. Het heeft inderdaad lang geduurd vooraleer er een reactie is gekomen.

De internationale achterstand is een klein argument in het geheel. Het hangt van de individuele talenten van de wielrenners af of ze het al dan niet internationaal waarmaken. Diegenen die daar momenteel in slagen, hebben veelal in hun jeugd op

een illegale basis opleidingen gevolgd in het buitenland of hebben diverse motorische opleidingen gehad, zoals bijvoorbeeld Frank Vandenbroucke.

Mevrouw Kathy Lindekens : Staat de organisatie van nationale wedstrijden voor 7-jarigen in Frankrijk niet haaks op het belang van het spelen en het leren van vaardigheden ? U zegt nu dat de Belgische wielrenners die het internationaal goed doen, illegaal hebben deelgenomen aan wedstrijden in het buitenland. Is dit niet contradictorisch met het speels karakter waar we vanuit gaan ?

De heer Paul Ponnet : De groep Belgische wielrenners die het internationaal maken, hebben toevallig verschillende vaardigheden meegekregen. In Frankrijk bijvoorbeeld worden de kinderen opgeleid via de wielerscholen, die beschikken over competente begeleiders en een raamprogramma.

Dit komt in feite op hetzelfde neer, ondanks het feit dat er wedstrijden georganiseerd worden. Deze laatste worden immers als een ontwikkelingsaspect beschouwd. Wedstrijden mogen niet a priori negatief bekeken worden.

Mevrouw Kathy Lindekens : U pleit er dus voor om ook in België nationale wedstrijden te organiseren voor 7-jarigen ?

De heer Paul Ponnet : Het voorbeeld van Frankrijk gaat te ver. Kinderen moeten bij wijze van spreken wedstrijden leren, maar het liefst in een natuurlijke en vertrouwde omgeving. Voor 8-jarigen kunnen hoogstens 4 tot 5 wedstrijden per jaar georganiseerd worden en deze dienen opgevat te worden als een happening. De regelgeving moet zodanig opgevat worden dat men wedstrijden gaat spelen.

Mevrouw Kathy Lindekens : Een en ander vergt een grondige begeleiding. Hoe ziet u dat voor jonge kinderen ?

De heer Paul Ponnet : Ik kan u een antwoord geven in een gedrukte tekst van ongeveer 160 pagina's. Ik zal dit document aan de commissie bezorgen.

Mevrouw Kathy Lindekens : We zouden dat op prijs stellen.

De voorzitter : Hoe zit het met het prijskaartje ?

De heer Paul Ponnet : Voor een opleiding van 8 weken met mogelijkheden tot competitie wordt momenteel 1000 frank aangerekend, inclusief de

verzekering. De trainers worden betaald door de clubs. Zij werken echter vooral op vrijwillige basis.

De voorzitter : Om al de randvoorwaarden die in het voorstel van decreet zijn opgenomen te realiseren zal de prijs toch opgetrokken worden ?

De heer André Denys : Kwaliteit kost geld. De overheid, de federaties en de sporters zelf zullen een bijdrage moeten leveren.

De voorzitter : Ik wil liever een antwoord van de heer Ponnet.

De heer André Denys : De prijs mag geen bezwaar zijn als de kwaliteit wordt verhoogd.

De heer Paul Ponnet : Wij zijn niet bevoegd voor het prijskaartje. We vragen enkel om de planning te kunnen uitvoeren. De prijs moet op het moment zelf worden berekend.

De voorzitter : En wie zal dat betalen ?

De heer Paul Ponnet : Uiteraard zouden wij het liefst willen dat de overheid alles betaalt. Er moet overleg worden gepleegd.

De heer André Denys : Wie betaalt is een politieke keuze. In de Commissie voor Cultuur en Sport hebben we daarover al een interessante discussie gevoerd.

De heer Paul Ponnet : De voorbije jaren hebben 35 clubs telkens 50.000 frank gekregen van de federatie.

De heer André Denys : We moeten de vraag durven stellen hoeveel we over hebben voor het sportbeleid. Momenteel wordt 1,8 miljard frank uitgetrokken. Dat is veel te weinig. Het gaat om een politieke keuze.

De voorzitter : De heer Ponnet heeft dus geen zicht op de prijs als de randvoorwaarden vervuld worden ?

De heer Paul Ponnet : Wie momenteel een trainersopleiding volgt, betaalt die zelf. Er zijn geen algemene afspraken over de betaling van de trainers. Club en trainer bepalen dat onderling. Een trainer die voltijds met de club bezig is verdient momenteel hoogstens 20 tot 30.000 frank per jaar, onkosten inbegrepen. Het gaat dus eigenlijk om een veredelde hobby.

De heer André Denys : Volgens het voorstel van decreet moet er per sportclub één voltijdse trainer worden ingeschakeld. Daarnaast zijn er de medische testen. Het is logisch dat een en ander duurder zal uitvallen.

De heer Jos Stassen : De achillespees van dit voorstel van decreet is de KBWB. De bond kampt met een imagoprobleem, gezien de dopingproblemen en de dood van beloftevolle jonge renners gedurende de afgelopen jaren. Ik ben er wel van overtuigd dat de bond hard gewerkt heeft. Zal de bond in staat zijn om het nieuwe systeem uit te voeren en binnen welke termijn ?

De heer Paul Ponnet : Ik heb geen glazen bol. Als de federatie vijf jaar de tijd krijgt om concreet te werken, zullen we al veel verder staan. Als we een globale analyse maken van de verschillende federaties, komt de KBWB er toch niet zo slecht uit.

De termijn die nodig is om de plannen uit te voeren, hangt af van hoever de Vlaamse overheid in zijn regelgeving wil gaan en van de middelen die ter beschikking worden gesteld. Het zou ideaal zijn als er een overkoepelende regelgeving tot stand zou komen.

De heer André Denys : Er is nood aan één trainer per club. Er is voldoende potentieel. Eventueel kan een beroep worden gedaan op leraars lichamelijke opvoeding. Het beleidsplan moet worden gecontroleerd door de trainer per club.

De heer Paul Ponnet : Een trainer per club is niet overal aangewezen. Het zou beter zijn om de clubs te verplichten samen te werken met een centrum, dat al een subcontrole uitvoert op de trainers. Door een systeem van ambulante trainers is samenwerking tussen verschillende clubs mogelijk.

De heer André Denys : Maar de samenwerking moet wel verplicht gebeuren ?

De heer Paul Ponnet : Inderdaad. De federatie is er voorstander van om alleen met gediplomeerde trainers te werken. De vraag is echter of we dat ook zelf moeten betalen. Zolang er geen bijkomende middelen worden verstrekt, kan ik geen termijn plakken op de uitvoering. Als er voldoende middelen worden ter beschikking gesteld, zal een en ander al op korte termijn kunnen worden uitgewerkt.

Mevrouw Kathy Lindekens : Kan u nu toch wat meer informatie geven over de visie van de federa-

tie op de pedagogische, medische en psychologische begeleiding van jonge kinderen ?

De heer Paul Ponnet : Er is een zeer duidelijk verschil tussen de acht- en de elf-, twaalfjarigen. De oudere kinderen zijn meer gericht op competitie dan de achtjarigen. Bij deze kinderen moet de pedagogische component primeren. Zij moeten op speelse wijze de eigen mogelijkheden ontdekken. Indien een aantal algemene regels voor de intensiteit, de tijdsduur en een aantal medische, pedagogische en coördinatie tips opgesteld zijn, moeten de opgeleide begeleiders in staat zijn om op een speelse en kindgerichte manier de sport aan te leren. Voor de jonge kinderen zijn de sport en de resultaten niet het doel. Zij moeten ook een aantal vaardigheden aangereikt krijgen zodat zij bijvoorbeeld ook veilig kunnen fietsen in het verkeer.

V. Uiteenzetting door professor Kenny De Meirleir, sportgeneeskunde AZ-Jette

In de medische wereld wordt de wielersport beschouwd als een risicosport : de mortaliteit is hoger dan in andere sporten. Het is een individuele sport : de sporter kan niet vervangen worden als hij zich niet goed voelt. Het is evenals bodybuilding een sport waar er regelmatig doping gebruikt wordt, ook door vijftien- en zestienjarigen. Dit vraagt een bijzondere aanpak. In het wielrennen zijn er relatief veel gevallen van plotse dood onder de dertig jaar. Daarom moet deze sport aan bijzondere voorwaarden onderworpen worden.

Er is hier al een aantal malen terecht kritiek geleverd op het verleden van de wielersport en ook voor de toekomst zijn er alleen plannen en is er voornamelijk niets gerealiseerd. Volgens mij moet de federatie eerst een en ander realiseren, vooraleer zij steun krijgt. Ik was geschrokken van het feit dat de federatie op een onprofessionele wijze een vergunning voor artsen die wielrenners begeleiden, wou invoeren. De artsen moesten een premie betalen aan de federatie om wielrenners te mogen begeleiden. Dit is totaal onwettig. Zij hebben bovendien nagelaten om de bevoegde hoge raden voor geneeskunde te raadplegen. Zij hebben een goede intentie – wielrenners moeten inderdaad goed begeleid worden – op een onprofessionele manier willen uitvoeren. Er zijn geen bezwaren voor de verlaging van de leeftijdsgrenzen, indien aan alle voorwaarden voor de begeleiding van risicosport voldaan is.

De heer Jos Stassen : Worden in dit voorstel van decreet de noodzakelijke voorwaarden voor de begeleiding van deze risicosport vervuld ?

Professor Kenny De Meirleir : Er is geen garantie voor de goede uitvoering. Het blijft bij plannen. De federatie moet eerst een en ander bewijzen.

De heer Jos Stassen : De federatie kan niets bewijzen voor de begeleiding van kinderen jonger dan twaalf jaar omdat zij dit wettelijk nog niet mag.

Professor Kenny De Meirleir : In Frankrijk zijn er 83 departementen. Zij organiseren zelf de begeleiding van de wielersport. Naarmate deze begeleiding beter gebeurt, krijgen zij ook meer middelen.

De heer Jos Stassen : Is wielrennen vandaag nog steeds een risicosport ?

Professor Kenny De Meirleir : Wielrennen genereert het hoogste calorisch verbruik. Het is de zwaarste sport die er is. De beste en meest intense begeleiding is dus nodig om de risico's tot een minimum te beperken. Voor andere sporten, onder meer zwemmen, bestaat er wetenschappelijk onderzoek op lange termijn waaruit blijkt dat intense sportbeoefening op jonge leeftijd geen risico's inhoudt. Dergelijk onderzoek is nog niet uitgevoerd voor de wielersport. We weten dus weinig over de factoren die het verhoogde risico veroorzaken. Dit milieu is ook niet vrij toegankelijk voor artsen. De artsen zijn daarenboven gebonden door het beroepsgeheim.

De heer Jos Stassen : Het is dus niet zeker dat een verantwoorde en goed opgebouwde opleiding vanaf jonge leeftijd later een lagere mortaliteit oplevert ?

Professor Kenny Van Meirleir : Theoretisch wel, maar praktisch is dat voor deze sport nog niet aangetoond.

VI. Uiteenzetting door de heer Bart Vanreusel, voorzitter Vlaamse Sportraad

Op 2 april 1999 werd de VS door de commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin verzocht om een advies uit te brengen over het voorstel van decreet van de heer André Denys houdende de voorwaarden voor deelneming aan wielervedstrijden en wielervedstrijden.

Het voorlopige advies werd vorige week voorbereid en besproken. De plenaire vergadering van de VS bekrachtigde het advies grotendeels, zij het met enige nuances. Ik overhandig bij deze de tekst aan de voorzitter.

Ten gronde geeft ons advies een voorzichtig ja-woord aan het voorstel. De verhoogde aandacht van het Vlaams Parlement voor de jeugdsport is een goede zaak. Dat geldt eveneens voor de klemtoon op de kwaliteit en de kwaliteitsbewaking. Wel zijn wij van mening dat gezonde en kwaliteitsvolle sportbeoefening nog centraler had moeten staan in verhouding tot de aspiraties van de sportfederaties.

De VS sluit zich aan bij het oordeel van de experts die in de hoorzitting getuigden : er is geen wetenschappelijk bezwaar tegen de verlaging van de minimumleeftijd voor de deelname aan wielervedstrijden en/of -wedstrijden, op voorwaarde van een gewaarborgde omkadering door pedagogisch en sporttechnisch geschoolde trainers. Deze voorwaarde zit in het voorstel, al menen wij dat zij niet enkel op de voorbereiding maar ook op de permanente begeleiding moet slaan. Voorts menen wij dat de overheid niet zozeer direct regulerend dient op te treden dan wel stimulerend opdat clubs en federaties verantwoordelijkheid zouden opnemen en zelf controle uitoefenen. De overheid moet zich beperken tot het aanbieden van een bindend kader.

De toestand in de wielersport evolueert gunstig. Er is de laatste tien jaar een hele weg afgelegd, onder andere dankzij de invoering van een jeugdbeleidsplan en de vorming van jeugdtrainers. De federatie moet ervoor zorgen dat het die laatste zijn die jonge wielervedstrijden begeleiden.

Die federaties willen vaak dat (te) jonge kinderen zich aansluiten. Wij zijn het ermee eens dat de discriminatie van de wielersport inzake minimumleeftijd dient opgeheven te worden, maar tegelijk pleiten wij voor het openen van een debat over competitie-sport voor jonge kinderen. De belangen van de Vlaamse wielersport vormen terzake geen aanvaardbaar argument. Het doel moet zijn : een brede sportieve vorming voor zoveel mogelijk jongeren.

Het voorstel van decreet moet volledig in overeenstemming zijn met het decreet van 1991 op de medisch verantwoorde sportbeoefening. Tot slot is er ook nood aan onderlinge afstemming van de verschillende visies over de leeftijdsverlaging.

Wat de artikelen betreft, vinden wij het onderscheid tussen wielervedstrijden en wielervedstrijden, waarvan sprake in artikel 3, kunstmatig. De rechtstreekse controle die artikel 6 voorstelt, kan beter vervangen worden door meer verantwoordelijkheid voor de federatie en de clubs. De VS merkt op dat de Raad voor Medisch Verantwoorde Sportbeoefening, waarvan sprake in artikel 9, niet meer bestaat.

Het voorstel van decreet brengt de problematiek van de jeugdsport onder de aandacht en biedt voor enkele aspecten een oplossing. De VS vraagt zich echter af of een specifiek decreet voor de jonge beoefenaars van één sporttak wenselijk is. De bescherming en de begeleiding van de jonge sporter moet niet beperkt worden tot het wielrennen. Volgens de VS moet de discussie dus verder reiken.

Het komt er op aan de organisaties, die door het nieuwe decreet over de Vlaamse sportfederaties niet worden bereikt, onder meer de Koninklijke Belgische Wielrijdersbond (KBW), aan te moedigen om voor jeugdsportbegeleiding sporttechnisch en -pedagogisch geschoolde krachten aan te werven, die op hun beurt de vrijwilligers zullen motiveren. Toezicht blijft daarbij nodig. De risico's zijn groter in federaties met individuele sporters, omdat de omkadering daar minder duidelijk is afgebakend dan in de ploegsport.

Bepaalde leden van de VS vinden een strak keurslijf voor de wielersport verdedigbaar. Zij wijzen erop dat dit voorstel niet strenger is dan de bestaande regelgeving en dat de vertegenwoordigers van de wielersport geen versoepeling vragen. Indien het algemeen kader voor de jeugdsport er op korte termijn niet komt, zou dit voorstel een voorbeeld kunnen zijn voor andere federaties. Dit voorstel van decreet krijgt van de VS een voorzichtig ja, als er maar een degelijke omkadering is. Een betere communicatie tussen de verschillende actoren in de wielersport zou de wielersport zeker ten goede komen.

De heer André Denys : Dit voorstel is volgens mij niet té regulerend. Het geeft alleen een raamwerk. Er worden een aantal principes vastgelegd, die verder uitgewerkt moeten worden. Men kan niet tegelijk meer waarborgen vragen en zeggen dat men te veel reguleert. Men kan wel meer waarborgen bereiken, onder andere voor de kwaliteit van de jeugdopleiding, als in het voorstel vastgelegd wordt dat er een convenant met de federaties afgesloten moet worden. U zegt immers terecht dat de unitair gestructureerde KBW moeilijk door de Vlaamse Gemeenschap gecontroleerd kan worden.

De heer Bart Vanreusel : Een aantal artikels uit het decreet heeft eerder te maken met de reglementering voor de wielersport. Een aantal spelregels wordt beter niet vastgelegd in een decreet omdat de sportbeoefenaars en de trainers er dan minder aandacht voor hebben. Zij denken dat de uitvoering ervan niet hun verantwoordelijkheid is.

De heer André Denys : Daarom moet er een opleidingsprogramma opgesteld worden, dat moet beantwoorden aan een aantal vereisten. In het voorstel van decreet wordt de permanente opleiding gevraagd voor de wielrenners van 8 tot 12 jaar. Vanaf 15 jaar volstaat een initiële opleiding. Vraagt u ook voor de wielrenners van 15 tot 18 jaar een permanente begeleiding ?

De heer Bart Vanreusel : Er is ook dan nog nood aan begeleiding door geschoolde krachten. De KBW heeft op dit vlak al een hele weg afgelegd.

Mevrouw Kathy Lindekens : Ik hoor een tegenstrijdigheid in wat u zegt. U geeft dit voorstel van decreet een voorzichtig ja, maar toch vraagt u om een algemeen decreet voor de jonge sportbeoefenaar, en stelt u de vraag of een specifiek decreet wenselijk is.

De heer Bart Vanreusel : Ik probeer de mening van de VS zo goed mogelijk te vertolken. Sommigen denken dat een decreet voor één sporttak niet goed is. Anderen menen dat dit voorstel een voorbeeld kan zijn voor de andere federaties en tot gevolg zal hebben dat de discussie voor alle sporttakken zal gevoerd worden.

Mevrouw Kathy Lindekens : Is het toch niet beter dat de problemen van de jeugdsport in één decreet geregeld worden ?

De heer Bart Vanreusel : Wij vrezen dat een goede oplossing voor dit complex en moeilijk probleem nog jaren zal aanslepen. De echte oplossing is niet te vatten in een decreet en hangt samen met een goede opleiding, de verhoging van de kwaliteit en inzicht in de rol die de ouders kunnen spelen. Het gaat over de permanente kwaliteitszorg voor de jeugdsport.

De voorzitter : De VS is dus blij met de aandacht voor de inhoud, de coherentie van de opleiding en de begeleiding. Worden de leeftijdsgrenzen het best bepaald in een decreet ? Of moet dit op een flexibele wijze kunnen geregeld worden en bijvoorbeeld aangepast worden aan de wetenschappelijke inzichten van dit moment ?

De heer Bart Vanreusel : De VS vindt het goed dat de minimum leeftijd bepaald wordt in een decreet, na consultatie van de deskundigen. Anders zouden de belangen van de federaties wel eens kunnen primeren op de belangen van het kind zelf.

De heer Peter Vanvelthoven : In uw advies spreekt u uw bezorgdheid uit over overregulering. Heeft die ook betrekking op de bestaande uitvoeringsbesluiten ? Pleit u voor nieuwe convenants met de sportfederaties wat afspraken over opleiding van de jeugd en deelname van jongeren aan wedstrijden betreft ?

De heer Bart Vanreusel : We hebben geen enkel probleem met de bestaande regeling. Het zou jammer zijn als die zou worden versoepeld. Ook in de wielersport lijken er geen bezwaren te bestaan tegen de huidige regels.

De idee van convenants lijkt me op het eerste gezicht wel haalbaar. Het decreet kan dienen als raamwerk. Daarnaast kunnen de verschillende federaties specifieke verantwoordelijkheden opnemen.

VII. Uiteenzetting door de heer Ferdi Van Den Haute, technisch directeur Vlaamse Wielerschool (VWS)

Ik ben regent lichamelijke opvoeding. Gedurende 12 jaar was ik beroepsrenner. Momenteel ben ik directeur van de Vlaamse wielerschool. Deze omvat drie groepen : Bloso, Sporta en Fros. Onze statuten bepalen dat de VWS een dienstverlenende vzw is met als doel de opleiding van jonge wielrenners uit Vlaanderen. Bloso maakt integraal deel uit van de Vlaamse Gemeenschap. Sporta en Fros zijn organisaties met een socio-culturele strekking. De drie groepen streven naar een humane, kindvriendelijke sportbevordering. Een eventuele leeftijdsverlaging voor aspirant-wielrenners krijgt dan ook al onze aandacht. In dit verband heeft de VWS naar een samenwerkingsvorm met de KBWB (Koninklijke Belgische Wielerbond) gezocht.

De VWS stemt in met het voorstel van de KBWB om de leeftijdsgrens voor de opleiding van aspiranten te verlagen tot 8 jaar, mits voldaan wordt aan bepaalde voorwaarden.

Het besluit van de Vlaamse regering van 13 maart 1985 biedt de mogelijkheid aan aspirant-wielrenners om vanaf 12 jaar een opleiding te volgen en om deel te nemen aan wielervedstrijden. De VWS is

de belangrijkste organisator van opleidingscursussen en wielervedstrijden. Niettegenstaande de grote inspanningen worden de proeven zeer goed verdragen door de jongeren. Opvallend is dat de renners die de snelheid van de kopgroep niet aankunnen, ongeveer gelijke belastingssignalen vertonen als hun collega's die beter presteren. Onderzoek toont aan dat jonge wielrenners een veel grotere aërobe uithoudingscapaciteit hebben dan gemiddelde jongeren van dezelfde leeftijd : het verschil bedraagt bijna 33 percent.

Lichaamstraining mag zich niet beperken tot een exclusieve aandacht voor uithouding. Ook kracht, snelheid, coördinatie en lenigheid zijn belangrijk. In de opleiding voor aspiranten wordt daarom gepleit voor een aanpak van algemene motorische basisvaardigheden. De opleiders van de VWS zijn erin geslaagd om het enthousiasme van de aspiranten op te wekken voor een oefensysteem dat op het eerste gezicht niets met fietsen te maken heeft. Opleiders hebben vastgesteld dat de aspiranten niet streven naar meer competitie. Onze ervaring leert dat medische klachten afnemen naarmate de aanpak beter is.

Clubs wensen vaak onmiddellijk resultaat. Ze stemmen daarom niet in met een opleiding op lange termijn. Daarom hecht de VWS veel belang aan het strategisch plan voor de aspirantenwerking van de VWS en de KBWB, waarbij de leeftijdsverlaging wordt ingepast in een breder kader. De nadruk wordt gelegd op een leeftijds specifieke begeleiding en opleiding. Bij het opstellen van dit plan werd rekening gehouden met de beleidsvoorstellen van het strategisch plan voor de sport van de Vlaamse regering.

De VWS kan beschikken over middelen van Bloso en over eigen middelen.

Het strategisch plan voor de aspirantenwerking omvat volgende krachtlijnen : een verlaging van de aanvangsleeftijd tot 8 jaar ; de ontwikkeling van naar leeftijd gedifferentieerde opleidingscursussen ; het gebruik van een eenvormig, centraal gestuurd opleidingspakket ; de verplichting van een aangepaste begeleiding en opleiding van jongeren ; het voor de laagste leeftijdscategorie verplicht stellen van aangepaste begeleiding en opleiding ; het openlaten van de mogelijkheid tot instappen in een puur recreatieve vorm van wielrennen ; de uitbouw van een eenvormige erkenningsregeling voor begeleiders en opleiders ; de introductie van aangepaste wielervedstrijdtype, afstanden en versnellingen rekening houdend met de leeftijd van de aspiranten ; het inachtnemen van voldoende veiligheids-

maatregelen ; het nastreven van kwaliteitsverbetering ; het handhaven van het sportmedisch onderzoek en de ontwikkeling van sensibiliserings- en recruteringsacties. Via dit plan wordt een degelijk theoretisch kader aangereikt voor een verantwoorde leeftijdsverlaging.

Het instellen van een minimumleeftijd van 23 jaar voor beroepsrenners in het voorstel van decreet, is geen Vlaamse bevoegdheid. Deze leeftijdsgrens ligt trouwens te hoog : renners als Merckx en Vandenbroucke waren al voor die leeftijd beroepsrenner. Ongeveer de helft van de beroepsrenners van Vlaanderen 2000 is jonger dan 23 jaar.

Juniores mogen volgens het voorstel van decreet slechts deelnemen aan twee wedstrijden per week. Volgens het voorstel van de Vlaamse stuurgroep jeugd wielrennen mogen ze slechts driemaal per jaar deelnemen aan een meerdaagse wielervedstrijd van ten hoogste vier dagen. Ook in het buitenland worden meerdaagse wedstrijden georganiseerd, maar alleen in Vlaanderen zijn de regels zo streng.

Het voorstel van decreet omvat een uitgebreide delegatie aan de Vlaamse regering. Het voorstel van de Vlaamse stuurgroep is opgesteld in de vorm van een besluit. Het omvat bepalingen in verband met de inhoud van het opleidingsprogramma, afstanden, aantal toegestane deelnemers enzovoort.

Bij een eventuele verlaging van de leeftijd voor de deelname aan wielervedstrijden moet men in de eerste plaats aandacht hebben voor het belang van het kind. Mits dit aan bepaalde voorwaarden voldoet, kan een dergelijke leeftijdsverlaging voordelen hebben, zowel voor het kind als voor de wielersport. De Vlaamse Wielerschool is bereid om intensief mee te werken aan de realisatie daarvan.

De heer André Denys : De leeftijdsverlaging tot acht jaar moet dus gekoppeld worden aan garanties omtrent de opleiding ?

De heer Ferdi Van Den Haute : Dit moet passen in een totaalplan.

De heer André Denys : Beschikken de KBWB, de Vlaamse Wielerschool en de individuele trainers over mensen met de juiste capaciteiten om die opleiding te geven ?

De heer Ferdi Van Den Haute : We streven naar een plaats in elke provincie waar er informatie en begeleiding is voor de clubs inzake de begeleiding van de jeugd. Er zijn zeker voldoende bekwaame

mensen. Er zijn enkel vragen over de financiële gevolgen.

De heer Peter Vanvelthoven : Vorige week is er nog gezegd dat er een en ander schort aan de deelname aan wielervedstrijden van twaalf- tot vijftienjarigen. De wielerbond moet eerst bewijzen dat ze dat goed kan organiseren voor de leeftijd naar acht jaar wordt verlaagd.

In de teksten koppelt u de leeftijdsverlaging aan de verplichte inschrijving in een opleidingsprogramma waar er aandacht is voor een algemene lichamelijke basisopleiding, gespecialiseerd per leeftijdscategorie. De heer Van Den Haute zegt dat dit decreetaal moet vastgelegd worden en dat de verschillende actoren nog onderzoek moeten verrichten op dit vlak.

Vindt u het voorstel van decreet van de heer Denys dan onvoldoende gespecificeerd ?

De heer Ferdi Van Den Haute : Alles kan verbeterd worden. Dit geldt voor de structuren van de beroepsrenners en van de aspiranten. Ook de samenwerking tussen de KBWB en de Vlaamse Wielerschool kan verbeterd worden, al is er op dit vlak al veel vooruitgang geboekt.

Onderzoekswerk op dit terrein is sedert vele jaren mijn passie. Enkel in het voormalige Oost-Duitsland is er informatie over jeugdtraining. In Leipzig vraagt men echter nog altijd geld voor deze informatie. Met een beperkt budget zouden we al heel wat kunnen doen.

De heer Peter Vanvelthoven : De heer Van Den Haute zegt dat de voorwaarden van het opleidingsprogramma decreetaal vastgelegd moeten worden. Het voorstel van decreet van de heer Denys is een kaderdecreet. Moet de verdere specificatie niet op een andere manier gebeuren ?

De heer André Denys : Moet dit niet eerder vastgelegd worden door een vertrouwenskader van gespecialiseerde mensen ?

De heer Ferdi Van Den Haute : De leeftijd moet decreetaal vastgelegd worden. Voor de inhoud van de opleidingsprogramma's moet er vrijheid zijn. Dit moet niet decreetaal worden vastgelegd, maar in overeenkomsten.

De heer André Denys : Vele zaken evolueren. Het afsluiten van een convenant moet een opschortende voorwaarde zijn voor de leeftijdsverlaging.

Mevrouw Sonja Becq : Welke garanties zijn er dat de begeleiding van de plus-twaalfjarigen goed verloopt ?

De heer Ferdi Van Den Haute : Er is zeker een volledig zicht op. De KBWB en de Vlaamse Wielerschool zijn erkend voor de opleidingen.

Mevrouw Sonja Becq : In de opleidingen werden uiteraard garanties ingebouwd. Hoe wordt daarmee omgegaan in de praktijk ?

De heer Ferdi Van Den Haute : De wielproeven worden georganiseerd door de Vlaamse Wielerschool onder de verantwoordelijkheid van een opleider. Deze moet erop toezien dat alles volgens afspraak verloopt. De wielproeven zijn inderdaad vergelijkbaar met wielervedstrijden. Ook bij de jeugd kan de competitie echter niet uitgeschakeld worden.

De heer André Denys : Ik wil niet zo ver gaan de leeftijdsgrens volledig af te schaffen. Bij andere sporten kan men echter ook op acht jaar beginnen met competitie. Zijn er redenen om niet op acht jaar te beginnen met wielervedstrijden als er een goede opleiding is ?

De heer Ferdi Van Den Haute : Wielrennen moet mogelijk zijn vanaf acht jaar. Uiteraard moet het kind het belangrijkste zijn.

Mevrouw Sonja Becq : Is dat mogelijk ? Hoe moet men dat opvolgen ?

Mevrouw Kathy Lindekens : Moet men voor jonge kinderen niet eerder over begeleiding spreken dan over opleiding ? Moet het niet eerder een spel blijven ? Ik vraag me af of men de mooie principes in de praktijk wel kan waarmaken.

De heer Ferdi Van Den Haute : Ik denk dat niet. De mogelijkheid bestaat om creatief bezig te zijn. Bij de begeleiding van kinderen van 8 tot 12 jaar spreken we bijvoorbeeld niet over trainers maar over animatoren.

Mevrouw Kathy Lindekens : Hoe is de situatie op het terrein voor de 12 tot 15-jarigen ?

De heer Ferdi Van Den Haute : Na de kwaliteitsvolle opleiding mogen deze jongeren deelnemen aan 15 wielproeven. In feite zijn dat wedstrijden die gedeeld worden door een factor x in vergelijking met de wedstrijden voor beroepsrenners. Het is niet de bedoeling om de proeven voor de 8 tot

12-jarigen ook door een factor te delen. Er moet een goed beleidsplan opgesteld worden.

Mevrouw Kathy Lindekens : Welke garanties hebben we ?

De heer André Denys : Ik vind het wielrennen voor jongeren speelster dan het jeugdvoetbal. Dat laatste is voor kinderen tussen 8 en 12 jaar belastender dan voor wielrenners tussen 12 en 15 jaar.

De heer Ferdi Van Den Haute : Ik denk dat ook, maar men moet dit wetenschappelijk kunnen staven.

De voorzitter : Men dient na te kijken wat op termijn het effect is van intense sportbeoefening. Uit de hoorzittingen is gebleken dat er weinig onderzoek over bestaat. Het is moeilijk om de effecten en de risico's in te schatten. De vraag rijst of dit onderzocht wordt.

De heer Ferdi Van Den Haute : Men is daarmee bezig. Er zijn resultaten die aantonen dat qua uithouding 33 percent beter wordt gescoord door jongeren die wielersport beoefenen dan diegenen die dat niet doen. Dit is een serieuze factor. Er is echter nog veel onderzoek nodig over hoe het wielrennen eruitziet voor 8 tot 12-jarigen.

De voorzitter : Ik dank de heren voor hun toelichting. We bespreken straks verder het voorstel van decreet.